

8. LUKU

ISRAELIN ENNALLEENASETTAMINEN

Israelin ennalleenasettamisen alkaminen Palestiinassa on odotettavissa tänä elonkorjuuaikana — Tämän ennalleenasettamisen tapa ja laajuus sekä luokka, jota luulemme sen koskevan — Sen alkamisen vuosiluku ja todistuksia sen todellisesta jatkumisesta siitä asti — Syy, miksi tuhatvuotiskauden siunaukset, jotka ovat aiottu koko ihmiskunnalle, tavoittaa ja elvyttää ensiksi juutalaisen — Juutalaisten toiveitten elpyminen — Johtavien juutalaisten ja pakanallisten kirjailijoiden huomioita — Näiden yhtäpitäväisyys ennustuksen kanssa — Israelin sokeus Kristukseen nähden alkaa jo poistua — Liikkeen laajeneminen ja voima — Jumala auttaa heitä

”Sinä päivänä minä rakennan Daavidin kaatuneen majan, ja korjaan sen halkeamat ja sen rauniot kohennan, ja rakennan sen niinkuin se entisinä päivinä oli. Ja minä palautan vangitun kansani Israelin, ja he rakentavat autiot kaupungit ja asuvat niissä, ja istuttavat viinimäkiä ja juovat niitten viiniä, ja tekevät puutarhoja ja syövät niitten hedelmän. Ja minä istutan heidät heidän omaan maahansa, eikä heitä enää revitä pois heidän maastansa, jonka minä heille annoin, sanoo Herra sinun Jumalasi.” — Aamos 9:11,14,15

IKIVANHOJEN muinaisjäänteiden joukossa, jotka ovat säilyneet aina meidän päiviimme asti, ei ole ainoatakaan, joka herättäisi niin suurta mielenkiintoa, kuin Juudan kansa. Muinaistietojen etsijät ovat väsymättä kysyneet neuvoa jokaiselta elottomalta esineeltä, joka on voinut antaa hitusenkaan historiallista tai luonnontieteellistä valaistusta. Muistopatsaitten, alttarien, hautojen, julkisten ja yksityisten rakennusten jäännösten, maalaussten, kuvanveistosten hieroglyfien ja kuolleitten kielten, kaikkien niiden puoleen on käännytty; ja muutamat ovat kärsivällisesti koettaneet tutkia, mikä on se varsinainen totuus, joka mahdollisesti on ollut pohjana monille mielikuvitusta uhkuville perimätiedoille, saduille, runoille jne., joita ajan virta on kantanut läpi vuosisatojen oppiaksensa tuntemaan kaiken, mikä on mahdollista tietää ihmisen alkuperästä, historiasta ja lopullisesta tarkoituksesta. Mutta mielenkiintoisin jäännös ja se, jonka historia on selvimmin ymmärrettävissä ja luettavissa, on Juudan kansa. Siinä meillä on mittaamattoman kallisarvoinen muistomerkki muinaisuudesta, johon on kirjoitettu selvästi luettavin kirjaimin koko ihmiskunnan alkuperä, kehitys ja lopullinen kohtalo — elävä ja järkevä todistus inhimillisten asiain ihmeellisen aikomuksen asteettaisesta toimeenpanosta, joka täydellisesti pitää yhtä heidän Jumalan henkeyttämien profeettainsa ja ennustajiensa ennustusten kanssa.

Kansana he ovat koko historiansa aikana sekä oman uskontonsa että kansallisuontensa kokoonpanon puolesta, vieläpä ulkomuotonsa ja tapojensakin puolesta aivan erikoinen ja muista erotettu kansa. Heidän kansalliset luonteenpiirteensä, sellaisina kuin ne esiintyivät monia vuosisatoja taaksepäin, ovat vielä huomattavissa, aina heidän mieltymyksestään Egyptin puna- ja valkosipuliin asti sekä myös heidän itsepäisyydestään. Kansana oli heillä todella paljon etuja kaikin puolin siitä, että heille oli uskottu Jumalan aikomuksia, mikä heidän keskuudessaan kehitti runoilijoita, valtiomiehiä, lainoppineita ja viisaustieteilijöitä ja kohotti heidät askel askeleelta orjakansasta kansaksi, joka oli etevä

ja toisten kansojen kunnioittama ja herätti maailman ihmettelyn ja ihailun – niin kuin oli Salomonin, heidän valtansa loistokauden aikana. – Room. 3:1,2; 1 Kun. 4:30-34; 10:1-29

Olemme varmasti vakuutetut yllä olevan profeetan lausunnon perusteella, että Israelin ennalleenasettaminen Palestiinaan on niitä tapauksia, jotka ovat odotettavissa tänä Herran päivänä. Huomaa erityisesti, ettei ennustusta saata mitenkään tulkita vertauskuvallisesti. Heidä ei ole aiottu taivaalliseen Kanaaniin vaan maalliseen Kanaaniin. Heidät istutetaan ”omaan maahansa”, maahan, jonka Jumala sanoo antaneensa heille, maahan, jonka hän on luvannut Aabrahamille, sanoen: ”Nosta nyt silmäsi ja katso siitä, missä asut, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen päin. Sillä kaiken sen maan, MINKÄ NÄET, annan minä sinulle ja sinun siemenellesi iankaikkiseksi ajaksi. Ja teen sinun siemenesi niinkuin tomun maan päällä; jos joku voi lukea tomun maan päällä; niin hän myös voi sinun siemenesi lukea. [Viittaus siitä kaukana olevaan aikaan, joka antoi riittävästi aikaa sellaiselle hänen siemenensä lisääntymiselle.] Nouse ja vaella maata pitkin ja poikin; sillä sinulle minä sen annan.” ”Ja minä annan sinulle ja siemenellesi sinun jälkeesi sen maan, jossa sinä muukalainen olet, koko Kanaanin maan IÄISEKSI OMAISUUDEKSI.” (1 Moos. 13:14-17; 17:8) Maan, johon heillä kerran oli etu päästä, ja jossa he vuosisatoja asuivat. Mutta sinä aikana revittiin heidät monta kertaa pois ja vietiin vankeuteen muihin maihin, muukalaisten hävittäessä heidän kaupunkinsa, juodessa viinin heidän viinitarhoistaan ja syödessä hedelmät heidän puutarhoistaan. Ja lopulta revittiin heidät kokonaan juurineen, heidän kaupunkinsa hävitettiin ja tehtiin autioiksi, ja heidät ajettiin vaeltajina ja maanpakolaisina valtakunnasta valtakuntaan ympäri koko maailman. Mutta kun heidät jälleen istutetaan omaan maahansa, tämän lupauksen mukaisesti, ”ei heitä enää revitä pois maastansa”, jonka Jumala heille antoi; ja ”he rakentavat autiot kaupungit (kaupungit, joissa he ennen olivat asuneet) ja asuvat niissä.” Hajotettuna, koditonna, ylenkatsottuna ja vainottuna kansana, ovat he vielä toisista erotettu ja samanlaista ainesta oleva kansa. Yhdistettyinä veriheimolaisuuden vahvoilla siteillä, yhteisten toiveitten kautta, yhteisen uskon henkeyttäminä Jumalan ihmeellisiin lupauksiin, vaikka he ainoastaan hämärästi ovat ymmärtäneet näitä lupauksia, ja vielä yhdistettyinä myötätunnon siteillä, jotka johtuvat heidän yhteisistä kärsimyksistään ja kieltäytymisistään maanpakolaisina, odottavat ja ikävöivät he Israelin toivoa aivan nykypäivään asti.

Kansana he vielä uskovat Jumalaan, vaikka he sydämensä sokeudessa ja ylpeydessä ovat pahastuneet Jumalan määrätyn lähettilään alhaisuuteen, jonka hän lähetti pelastamaan maailmaa; niin että he, sen sijaan, että olisivat ottaneet vastaan hänet, ristiinnaulitsivat Vapahtajan, kirkkauden Herran. Ja kumminkin osoittavat sekä apostolit että profeetat, että tämäkään huutava rikos, johon heidän ylpeytensä ja itsepäisyytensä ajoi heidät, ei ole sellainen rikos, jota ei heille koskaan annettaisi anteeksi. Sen vuoksi on heitä rangaittu, ja ankarasti. Kun he tuomitsivat Vanhurskaan ja sanoivat: ”Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja lastemme päälle”, eivät he ollenkaan aavistaneet sitä kauheaa kosta, mikä seurasi.

Kauhea hätä ja ihmishenkien menetys, heidän pyhän kaupunkinsa ja temppelinsä hävitys, heidän kansallisen olemassaolonsa täydellinen loppu, ja henkiin jääneen jäännöksen hajottaminen maanpakolaisuuteen kaikkien kansojen keskuuteen, päätti kokonaan heidän elonkorjuuaikansa työn. Sisälliset puolueriidat alkoivat sen ja heidän

maahansa hyökkäävä Rooman armeija päätti sen. Tuli, miekka ja nälkä suorittivat kauhean kostontyön heidän keskuudessaan.

Siitä ajasta alkaen on Israel todella ollutkin hajotettu ja vainottu kansa. Maanpakolaisina, ajettuina maasta maahan ja maakunnasta maakuntaan, on heiltä ollut riistetty melkein jokainen oikeus ja etu, jota muut ihmiset ovat nauttineet. Hyljäten kristinuskon sekä turmeltuneessa että puhtaassakin muodossa, joutuivat he Rooman kirkon ylenkatseen sekä armottoman vainon kohteeksi. Historian kirjoittaja sanoo:

”Saksassa, Ranskassa, Englannissa ja Italiassa rajoitettiin heidän oikeutensa kokonaan käskyjen ja lakien kautta niin hyvin kirkollisten kuin yhteiskunnallistenkin hallitusten puolelta; heidät suljettiin pois kaikista kunniallisista ammateista, ajettiin paikasta toiseen, pakotettiin elättämään itseään melkein kokonaan kaupalla ja koronkiskomisella, verotettiin liiaksi ja pidettiin halpoina kaupungeissa, ahdettiin ahtaisiin asuntoihin, heidän vaatteisiinsa merkittiin halveksumisen merkki, laittomat paronit ja rahaa tarvitsevat ruhtinaat ryöstivät heitä, he olivat helppo saalis kaikille puolueille keskinäisten rauhattomuuksien aikana, kerta toisensa jälkeen ryöstettiin heiltä aineelliset oikeudet, keisarit omistivat ja möivät heitä ikään kuin orjia, väkijoukot ja kapinalliset talonpojat murhasivat heitä, munkit ajoivat heitä takaa, ristiretkeläiset lopulta polttivat heitä tuhansittain polttaen myös heidän kanssaveljiään Jerusalemissa heidän synagogissaan, tai kiusasivat heitä pilkaten herjaavilla saarnoilla, eriskummallisilla syytöksillä ja oikeudenkäynneillä, uhkauksilla ja käännytysyrityksillä ... He eivät voineet omistaa maata, eivät kuulua mihinkään ammattikuntaan, eivätkä harjoittaa mitään ammattia; he olivat pääasiallisesti pakotetut kaupante-koon. Ja kun he huomasivat koko ihmiskunnan olevan sotakannalla heitä vastaan, ei heidän kansallinen ylpeytensä siitä suinkaan pehminnyt, ja juopa laajeni niin muodoin juutalaisten ja heidän pakanallisten naapuriensa välillä kaikkialla.”

Kun he ovat olleet siten vieroitettuina Jumalasta ja kanssaihmisistään kaikissa kansoissa, on heidän kurja tilansa todella ollut surullinen ja sääliittävä. Säälimättömien paavin vainojen aikana, ovat he kärsineet yhdessä Jeesuksen pyhien ja marttyyrien kanssa — kristityt Antikristuksen hylkäämisen, juutalaiset sekä Kristuksen että Antikristuksen hylkäämisen tähden Jumalan salliessa näiden murheiden ja vaivojen kohdata heitä rangaistuksena heidän kansallisrikoksestaan, evankeliumin hylkäämisestä ja Lunastajan ristiinnaulitsemisesta, tulee hän siitä huolimatta aikanaan palkitsemaan heidät heidän uskonsa kestäväisyydestä hänen lupauksiinsa, joissa he niin väsymättömästi ovat riippuneet kiinni. Jumala tiesi edeltäpäin heidän ylpeytensä ja sydämensä kovuuden, ja ennusti sen niin kuin pahankin, joka heitä on kohdannut; Yhtä selvästi on hän ennustanut, että heidän sokeutensa on poistuva ja lopulta on täyttyvä heihin kaikkiin nähden maalliset lupaukset, jotka aikoja sitten annettiin Aabrahamille ja joita toiset pyhät profeetat toinen toisensa perästä toistivat.

Sitä mukaa kun aika Jumalan suosion luvatussa ennalleenasettamisesta lähestyy, näemme myös valmistuksia tehtävän sitä varten. Nykyisessä vuosisadassa on seulomis- ja erottamistyö ilmeinen heidän keskuudessaan, joka jakaa heidät kahteen luokkaan, oikeauskoisiin ja ei-oikeauskoisiin juutalaisiin. Edelliset pitävät vielä kiinni Jumalan lupauksista ja toivovat vielä, että Jumalan määräämä suosionaika Siionille pian tulisi. Jälkimmäiset ovat kadottamaisillaan uskon henkilökohtaiseen Jumalaan sekä aabrahamlainsiiin lupauksiin ja kulkevat vapaamieliseen, järkeisuskoiseen ja uskottomaan suuntaan. Oikeauskoisia ovat useimmat köyhät, vainotut juutalaiset sekä muutamat rikkaat ja oppineet ja he

ovat paljon monilukuisemmat kuin uskottomat; vaikkakin jälkimmäiset ovat verrattomasti vaikutusvaltaisemmat ja kunnioitetummat, usein kauppiaita, pankkiireja, sanomalehden toimittajia, jne.

Seuraava on lyhyt yhteenveto oikeauskoisten juutalaisten uskosta:

”Minä uskon totisella ja täydellisellä vakaumuksella, että (1) Jumala on kaikkien olentojen luoja, hallitsija ja tuomari, ja että hän on aikaansaanut kaikki; (2) että Luoja on yksi, ja että hän yksin on ollut, on, ja tulee aina olemaan Jumalamme, (3) ettei Luoja ole aineellinen, ettei häntä saata käsittää millään ruumiillisilla ominaisuuksilla ja ettei ole mitään ruumiillista olentoa, johon häntä voisi verrata, (4) ettei mitään ollut ennen häntä, ja että hän on oleva iankaikkisesti, (5) että häntä, eikä ketään muuta, on palveltava, (6) että profeettain kaikki sanat ovat totta, (7) että Mooseksen ennustukset olivat tosia, että hän oli etevin kaikista viisaista miehistä, jotka elivät ennen häntä, tai koskaan tulevat hänen jälkeensä elämään. [Voimme antaa heille anteeksi, että hiukan liioittelevat, kun on kysymys niin jalosta ja arvokkaasta luonteesta], (8) että lain, mikä tänä päivänä on käsissämme, antoi Jumala itse mestarillemme Moosekselle, (9) ettei sitä lakia koskaan muuteta, eikä Jumala koskaan anna meille toista, (10) että Jumala ymmärtää ihmisten kaikki ajatukset ja työt, niin kuin profeetoissa on kirjoitettu, ”hän, joka valmistaa kaikki heidän sydämensä, joka tarkastaa kaikki heidän työnsä”, (11) että Jumala palkitsee ne hyvällä, jotka pitävät hänen käskynsä, ja rankaisee niitä, jotka rikkovat ne, (12) että Messias vielä tulee, vaikkakin hän viivyttää tuloaan, kumminkin ”odotan häntä kunnes hän tulee”, (13) että kuolleet palautetaan elämään, kun Luoja sen hyväksi näkee, jonka nimi olkoon siunattu ja muisto kunnioitettu iankaikkisesti. Amen.”

Heidän temppelinsä hävityksen ja heidän hajottamisensa jälkeen ovat uhrit lakkauteut, mutta kaikessa muussa pidetään Mooseksen vaatimukset vieläkin oikeauskoisten juutalaisten keskuudessa. Heidän jumalanpalvelukseensa kuuluu, niin kuin ennenkin, Raamatun lukeminen, rukous ja kiitos. Pasuunajuhlansa toisena päivänä lukevat he kertomuksen Aabrahamin aikomuksesta uhrata poikansa Iisak ja Jumalan hänelle ja hänen siemenelleen antaman siunauksen. Sen jälkeen puhaltavat he pasuunaan ja rukoi-levat, että Jumala veisi heidät Jerusalemiin.

Uskottomat eli reformijuutalaiset, ”radikaalit”, poikkeavat melkoisesti oikeauskoisista; monet heistä ovat julkisia ateisteja, jotka kieltävät henkilökohtaisen Jumalan. He kieltävät Messiaan tulemisen kokonaan; ja joskaan eivät kokonaan kiellä ennustusta, selittävät he sen niin, että Juudan kansa itse on Messias ja alkaa vähitellen uudistaa maailmaa ja että kärsimykset, joita on ennustettu Messiaasta, toteutuvat vainojen ja kärsimysten kautta, joita he kansana saavat kärsiä. Toiset heistä selittävät sivistyksen olevan ainoan maailman vapahtajan, jota he odottavat.

Edellinen luokka näistä on epäilemättä se, joka tulee jälleen koottavaksi ja siunattavaksi, kun Messias tulee toisen kerran voimassa ja kirkkaudessa; ne jotka tulevat sanomaan: ”Katso! tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme, ja hän pelastaa meitä; tämä on Herra, jota me odotimme; iloitkaamme ja riemuitkaamme hänen autuudessaan!” (Jes. 25:9) Messiaan opetuksen selvemmissä valossa häviää kaikki usko tyhjiin perimätietoihin, joita he vielä pitävät arvokkaina lisäyksinä Jumalan suunnitelmiin. Se aika

lähestyy suurin askelin, jolloin Jumala tulee puhumaan rauhaa Israelille ja lohduttamaan heitä ja kokonaan poistaman heidän sokeutensa. Tällä emme tahdo sanoa, ettei niiden sokeus, jotka ovat vaeltaneet kaukana uskottomuudessa, koskaan tulisi poistetuksi. Pois se. Kaikkien ja jokaisen kansakunnan sokeat silmät avataan; ja kaikki kuurot korvat tulevat kuuleviksi. Mutta mitään erityistä suosiota eivät uskottomat juutalaiset saa suosion ajan palatessa; sillä ”ei se ole juutalainen, joka vain ulkonaisesti on juutalainen” – ainoastaan sukulaisuuden ja kasvopiirteiden kautta. Jumala tunnustaa Aabrahamin lapsiksi ainoastaan ne juutalaiset, jotka pitävät kiinni Aabrahamin uskosta ja luottavat hänen lupauksiinsa.

Angloisraelilaiset

Tässä meidän on lausuttava poikkeamisemme niiden mielipiteistä, jotka väittävät, että anglo-saksilaiset ovat Raamatussa mainittu lupauksen Israel. Lyhyesti mainiten väittävät he, että anglosaksit, Yhdysvaltojen kansa jne. on Israelin kymmenen sukukunnan jälkeläisiä, jotka erosivat Juudan ja Benjamin sukukunnista Salomonin kuoleman jälkeen, ja joita usein kutsutaan ”kymmeneksi kadonneeksi sukuksi”; vankeuden jälkeen Baabelissa (kaikista kahdestatoista sukukunnasta) kymmenen sukukuntaa ei koskaan asettunut Kanaanin maahan Israelina, vaan ne hajotettiin sukukuntina ja yksityisinä eri kansakuntien keskuuteen. Ne, joiden selityksiä me tarkastamme, väittävät, että he saattavat seurata heidän vaellustaan Iso-Britanniaan, ja että englanninkieltä puhuvien kansojen suuruus ja vaikutusvalta maailmassa johtuu siitä, että he kuuluvat Israeliin ja perivät Israelille annetut lupaukset.

Tähän vastaamme: Muutamat niistä todistuksista, joita esitetään tueksi siitä, että he ovat noita ”kadonneita sukuja”, eivät näytä olevan ollenkaan päteviä, mutta joskin me myöntäisimme kaikki mitä he tässä suhteessa väittävät, niin ei se todistaisi heidän väitetään, että anglosaksilaisen rodun vaikutusvalta ja suuruus johtuvat siitä, että he ovat israelilaisia luonnollisen polveutumisen kautta enempiä kuin se todistaisi, että tämä johtuu siitä, että he ovat ”kadonneita”. Heidän suuruutensa johtuu heidän vapaudestaan ja ymmärryksestään, jotka taasen eivät johdu siitä, että he ovat kadonneet, eikä myöskään siitä, että he ovat syntyneet luonnollisiksi israelilaisiksi, vaan ne johtuvat Kristuksen opeista – siitä valosta, minkä muutamat Aabrahamin henkisestä siemenestä ovat antaneet loistaa heidän keskuudessaan.

Se seikka, että kymmenen sukua eksyivät noista kahdesta, ei suinkaan ole heille kunniaksi, vaan päinvastoin. Se todistaa, että he olivat halukkaita hylkäämään Jumalan lupaukset; se on jumalankieltämisen, uskottomuuden merkki; sillä he tiesivät hyvin Jumalan ennakoita sanoneen, että Lain antaja, Pelastaja, Lunastaja, Kuningas, jossa ja jonka kautta lupaukset toteutuisivat, tulisi Juudasta. Benjaminin suku oli sen tähden ainoa suku Juudan rinnalla, joka kapinan aikana osoitti uskoa Jumalan lupauksiin. Mutta, vaikkakin Baabelin vankeudesta palaamisen aikana, ne, jotka edelleen osoittautuivat uskovansa Jumalaan ja hänen lupauksiinsa palaamalla Kanaanin maahan, olivat suurimmaksi osaksi Juudan ja Benjaminin sukukunnista, niin eivät kumminkaan kaikki, jotka palasivat, olleet näitä kahta sukukuntaa. Heidän joukossaan oli muutamia toisista sukukunnista, jotka rakastivat Jumalaa ja katuvaivoina etsivät häntä, vielä luottaen hänen

lupauksiinsa. Kuitenkaan ei suuri enemmistö, enemmän kymmenestä kuin kahdestakaan sukukunnasta, käyttänyt tilaisuutta hyväkseen palatakseen lupauksen maahan, koska pitivät parempana Baabelia ja toisia maita sen kautta, että olivat langenneet epäjumalaisuuteen ja kadottaneet kunnioituksensa Jumalan lupauksiin.

Meidän on muistettava, että ainoastaan muutamat niistä, jotka palasivat maahansa Esran johdolla, (eikä kukaan niistä, jotka palasivat Nehemian johdolla, olivat niitä, jotka olivat viedyt vankeuteen, sillä suurin enemmistö oli kuollut vuosikausia sitä ennen Baabelissa. Nämä olivat heidän lapsiaan, joiden sydämissä isien usko vielä paloi, jotka vielä toivoivat siunauksia ja kunniaa, joita Aabrahamin siemenelle oli luvattu. Siten muodosti pieni, vähempi kuin viisikymmentuhantinen palaava joukko kaikki silloin jäljelle jääneet israelilaiset, kaikista sukukunnista, jotka palaamisellaan lupauksen maahan osoittivat vielä riippuvansa kiinni Aabrahamin uskossa. Näille soveliaimmille, kaikista Israelin sukukunnista seuloituille jälkeläisille – vaikkakin pääasiallisesti kahdesta sukukunnasta, joita kaikkia nimitetään juutalaisiksi, kuninkaallisen ja hallitsevan sukukunnan mukaan – Herramme juuri esitti itsensä ja valtakuntansa ensimmäisessä tulemisessa, koska he esittivät pyhää kansaa, Israelia, kokonaisuudessaan.

Herramme nimitti heitä Israeliksi eikä Israelin osaksi, eikä myöskään ainoastaan Juudaksi. Puhuupa hän niistäkin, jotka olivat pitäneet kiinni lupauksista ja toisistaan, että olivat ”Israelin huoneen kadonneita lampaita”, sen tähden että olivat eksyneet kauas totuudesta seuraten väärin paimenten perimätietoja, jotka olivat johtaneet heitä omaa tietään eikä Jumalan osoittamaa tietä. Hän sanoo: ”Minua ei ole lähetetty muiden kuin Israelin huoneen kadonneiden lammasten tykö.” Israelin huoneeseen oli niin muodoin hänen virkansa rajoitettu; mikä pitää edellisen kanssa yhtä ja osoittaa, että juutalaiset hänen aikanaan olivat ainoat hyväksytyt ”Israelin huoneen” edustajat, niin kuin lauseet ”koko Israel”, ”kaksitoista sukukuntaamme Jumalaa herkeämättä palvellen” ja toiset samanlaiset Herramme ja apostolien lausunnot osoittavat. Ja muistettane, että Herramme tämän yhteydessä lausui, että hänen virkansa oli Israelia varten kieltäen opetuslapsiaan menemästä muiden kuin Palestiinan juutalaisten tykö. — Matt. 10:5,6; 15:24

Huomaa myös, kuinka apostolit käyttivät sanaa ”Israel” eikä ”Juuda”, kun he puhuivat niistä, jotka sinä aikana asuivat Palestiinassa (Apt. 2:22; 3:12; 5:35; 13:16; 21:28), ja kuinka he sovittavat Jesajan sanat mikäli ne koskevat Israelin jäännöstä, noihin verrattain harvoihin, jotka ottivat vastaan evankeliumin (Room. 9:4,27,29,31-33; 10:1-4; 11:1,7-14,25,26,31) ja puhuvat kaikista toisista loukkautuvina ja sokeutuvina. Siis, vaikkakin saatettaisiin todistaa, että anglosaksilaiset kansat olisivat osa noista ”kymmenestä kadonneesta sukukunnasta”, näemme selvästi, ettei mitään suosiota saattanut tulla heidän osakseen sen perusteella, tästä liitosta; sillä he hylkäsivät Israelin liiton ja heistä tuli epäjumalan palvelijoita, uskottomia ja oikeastaan pakanoita. Sitä paitsi tulivat, niin kuin jo on huomautettu (II Osa, 7 luku.), kaikki ne, jotka tunnustettiin Aabrahamin luonnolliseksi siemeneksi, joka edelleen tulisi hylkäämään Kristuksenkin, syöstyiksi kaikesta suosiosta Kristuksen kuoleman ajasta alkaen vuoteen 1878 asti, jolloin oli tullut aika Jumalan suosion palaamiselle heille, ja heidän sokeutensa alkoi poistua. Niin muodoin ei se etevyys, joka anglosakseille menneinä vuosisatoina muihin nähden on ollut, ole missään suhteessa voinut olla Israelin palavaa suosiota. Niille, joilta suosio otettiin pois, syystä että

hylkäsivät ja ristiinnaulitsivat Herran, alkaa suosio nyt palata. Sinä aikana ja siitä asti on ”juutalainen” edustanut Israelia (Room. 2:9,10), ja juuri juutalaiset tulevat nyt asetettaviksi ennalleen suosioon Aabrahamin luonnollisena siemenenä. Nämä, yhdessä henkisen ”siemenen” kanssa (joka on valittu evankeliumikautena – jäännös Israelista, juutalaisista, ja loppu koottu pakanoista) tulevat Jumalan aseiksi maan kaikkien sukukuntien siunaamiseksi.

Eikä myöskään tuleva suosio Israelille ole yksinomaan heille. Kaikki, jotka uskovat liittolupauksiin, saattavat luonnollisen siemenen kanssa tulla osallisiksi palaavista suosion eduista, aivan samoin kuin evankeliumikautena kuka juutalainen tahansa, joka otti vastaan Kristuksen, oli otollinen saamaan kaikki henkiset siunaukset ja edut, joita evankeliumikautena tarjottiin. Samoin kuin alussa ainoastaan pieni jäännös uskoi ja otti vastaan evankeliumin armolahjoja, samoin tulee paitsi juutalaisia, ainoastaan pieni luku ihmissuvusta olemaan valmis tuhatvuotiskauden uusille laeille ja ehdoille, kirkastetun Herran ja hänen kirkastetun seurakuntansa vanhurskaan hallituksen aikana; ja niin muodoin tulevat aluksi ainoastaan harvat muista paitsi juutalaisista siunattaviksi.

Juutalainen, joka kauan oli tottunut, ja koettanut tehdä, luottaen, että lainkuuliaisuus vakuuttaisi hänelle Jumalan siunauksen, kompastui ensimmäisellä askeleella evankeliumitaloudessa – syntien anteeksiantamiseen ilman töitä, jokaiselle, joka uskoo Jeesuksen täydelliseen työhön ja kokonaan riittävään syntiuhriin. Mutta juutalaisen kunnioitus lakia kohtaan tulee olemaan hänelle eduksi tuhatvuotiskauden koittaessa, eikä kukaan tule olemaan valmistuneempi sen ajan ankarille vaatimuksille ja laeille kuin hän, sen jälkeen kun hänen sokeutensa Kristukseen ja hänen syntiuhriinsa arvoon nähden on poistunut; sillä töitä vaaditaan sen jälkeen, kun uskoo Kristukseen, vaikkei niitä sitä ennen voida hyväksyä. Ja juutalainen, kun hän ottaa vastaan Jumalan rakkauden ja armon Kristuksessa, ei ole niin taipuvainen kadottamaan näkyvistään Jumalan oikeudenmukaisuutta, niin kuin monet muut tänä aikana. Toiset sitä vastoin ovat jonkun aikaa sokaistuja, eivätkä ole valmiit tunnustamaan valtakunnan sääntöjä, joissa oikeus on ojennusnuorana ja vanhurskaus luotinauhana.

Niin kuin juutalainen oli sokaistunut väärän käsityksen kautta laista, joka tehtiin tyhjäksi väärin oppien kautta, samoin estyvät nytkin monet pakanat tarttumasta kiinni armon ehtoihin tuhatvuotiskautena, sen kautta että esitetään väärin syntien anteeksiantaminen armosta, jota väärät opettajat nykyaikana opettavat, jotka tekevät tyhjäksi evankeliumin Jumalan armosta viisastelevien väittelyjensä kautta – ”vieläpä kieltäen senkin, että Herra on ostanut heidät” (2 Piet. 2:1), tai että minkäänlainen lunastushinta on maksettu tai oli tarpeellinen ihmisen ennalleenasettamiseksi. He väittävät, että rikkominen on inhimillistä, anteeksiantaminen jumalallista; ja niin muodoin he päättelevät, että synty on joskus suvaittava, ja että rangaistuksen ankaruus, lunastus, jne. ei tule kysymykseen, sillä jos ei olisi anteeksi annettavia syntejä, poistaisi se Jumalalta viran ja tilaisuuden antaa anteeksi. Kadottaen Jumalan vanhurskauden näkyvistä, eivät he saata nähdä sisäistä yhteyttä hänen suunnitelmassaan sovinnosta veren kautta ristillä, joka myöntää syntien anteeksi antamisen lunastusuhriin kautta ainoastaan sellaisille, jotka ottavat vastaan Kristuksen ja taistelevat syntiä vastaan. Sokaistujen pintapuolisten käsitystensä kautta Jumalan vanhurskaudesta ja ankarasta tarkkuudesta, tulevat harvat olemaan niin

hyvin valmistuneet kuin juutalaiset, tähän ankaraan tottelevaisuuteen kykynsä mukaan, jota vaaditaan kaikilta tulevassa ajassa.

Valaisemaan juutalaisen valmistumista tunnustamaan Jeesuksen Kristuksen kuoleman lunastukseksensa — vastaavana hintana — laillisena sovintona ihmisen synnistä, esitämme tässä alempana nuoren, Kristukseen kääntyneen juutalaisen kynästä lähteneen kertomuksen ”suuren sovintopäivän” vuosittaisesta viettämisestä sellaisena kuin oikeusköiset juutalaiset nykyaikana viettävät sitä. Kirjoitus oli painettu lehdessä *The Hebrew Christian* (Kristitty juutalainen), ja kuuluu seuraavasti:

”Yom Kippur, eli suuri sovintopäivä, oli merkkipäivä isälleni; sillä hän ei ainoastaan paastonnut, rukoillut ja kurittanut lihaansa tuona pyhänä, syntien poispyyhkimispäivänä, vaan hän vietti todella koko yön synagogassa hartausharjoituksessa. Olen usein nähnyt hurskaan isäni itkevän tuona suurena päivänä, jolloin hän toisteli liikuttavan synnintunnustuksen, joka seuraa niiden uhrien luettelemista, joita Jumala oli määrännyt esiin kannettavaksi laiminlyömis- ja ylitsekäymissynneistä; ja monta kertaa olen vuodattanut myötätunnon kyyneleitä, kun hänen kanssaan otin osaa valitukseen siitä, ettei meillä nyt ole temppeliä, ei ylimmäistä pappia, ei alttaria eikä uhria. Juhlapäivän edellisenä päivänä otti hän, toisten juutalaisten seuraamana kukon; ja toistellen muutamia rukouskaavoja, heilutti hän elävää kukkoa kolme kertaa pänsä ympäri, lausuen nämä sanat: 'Olkoon tämä minun edesvastaajani, olkoon tämä minun korvausmaksuni, olkoon tämä sovitukseni, tämän linnun on kuoltava ja minä pääsen autuaaseen elämään.' Sitten pani hän kätensä sen päälle, niin kuin oli tapana panna uhrien päälle, ja kohta sen jälkeen jätettiin se teurastettavaksi. Tämä on ainoa veri, joka nykyään vuodatetaan Israelissa. Härkän ja kauristen veri ei nykyään enää vuoda vaskialttarin vieressä.

”Isäni hankki suurella vaivalla itselleen valkoisen kukon ja karttoi punaista ehdottomasti, ja kysyttyäni häneltä syytä, miksi hän teki niin, hän sanoi minulle, että punainen kukko on jo synnin peittäjä, sillä synti on itsessään punainen, niin kuin on kirjoitettu: 'Jos teidän syntinne veriruskeat ovat, niin ne lumivalkeiksi tulevat; jos ne tulipunaisia ovat, niin ne villan kaltaisiksi käyvät.' (Jes. 1:18) Hän jatkoi: 'Sinä saat huomata, että rabbiinit ovat säätäneet Talmudissa, että jos kukko on valkoinen, ei se ole synnin saastuttama ja se saattaa sen tähden kantaa juutalaisten synnit; mutta jos se on punainen, on se kokonaan synnin peittäjä ja on kelvoton kantamaan meidän vääryytemme.'

”Syy, miksi he käyttävät kukkoa mieluummin kuin mitään muuta eläintä, on siinä, että hebrean kielellä sana *ihminen* on *gever*. Jos nyt *gever* (ihminen) on tehnyt syntiä, saa *gever* myöskin sovittaa sen. Mutta koska rangaistus on raskaampi kuin mitä juutalaiset saattavat kantaa, ovat rabbiinit heidän sijaansa asettaneet kukon, jota kaldealaisella murteella sanotaan *geveriksi*, ja otaksutaan Jumalan vanhurskauden siten olevan tyydytetyn; koska *gever* on tehnyt syntiä, samoin täytyy *gever*, so. kukko, myöskin uhrata.”

”Tätä turhanpäiväistä keksintöä saattaa kuitenkin pitää merkillisenä todistuksena erittäin sattuvasta seikasta, siitä nimittäin, että kun monet juutalaisista nykyaikana kokonaan kieltävät sovinnon, niin on kansan pääjoukolla vielä jonkun lainen tunne siitä, että uhri synnin edestä on ehdottomasti tarpeellinen, ja ettei katumus ilman sovitusta ole miksikään hyödyksi pelastukseen nähden. Jos juutalaiset, sen sijaan, että lukevat rabbiinin satuja, tahtoisivat tutkia Raamattua, tulisivat he huomaamaan, että Herra Jeesus, todellinen Messias, omassa siunatussa persoonassaan on toimittanut juuri tuon sovituksen synnin edestä, jonka he tietämättömyydessään luulottelevat voivansa toimittaa uhraa-

malla kukon. Gever (ihminen) on tehnyt syntiä, ja gever (ihminen), ihminen Kristus Jeesus, on antanut elämänsä uhriksi synnin edestä.” — Jes. 53:10

Juutalaiselle ensin

Me näemme siis Jumalan ennustuksen siitä, että Israel (paitsi harvoja uskollisia) tulisi sokaistuksi oman lakinsa kautta (Room. 11:9), täyttyvän luonnollisella tavalla. Samoin näemme hänen ennustuksensa siitä, että tuhatvuotiskauden edut tulevat siunaamaan toiset heistä nopeammin kuin toiset, toteutuvan aivan luonnollisella tavalla selvien syiden aiheuttamana.

Siten tulevat tuhatvuotiskauden armolahjat juutalaisille ensin, aivan niin kuin liiton jne. johdosta evankeliumin armolahjat tarjottiin heille ensin. Ja niin on lopulta käyvä niin kuin Simeon ennusti: ”Tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa.” Ja aika tämän kansan nostamiselle, kansan, joka niin kauan on ollut suosiosta langennut, on lähellä.

Mutta olkaamme varuillamme aivan tavallista erehdystä vastaan, jonka useat niistä, jotka näkevät jotain näistä lupauksista, tekevät, nimittäin luullessaan että on kirjaimellisesti käsitettävä ne lauseet, jotka sanovat: ”Sen jälkeen minä palaan ja rakennan jälleen Daavidin luhistuneen majan (huoneen); minä rakennan sen jälleen raunioistaan ja pystytän sen uudestaan.” ”Ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä valtaistumien.” ”Ja minun palvelijani Daavid on oleva kuninkaana heidän ylitsensä.” (Apt. 15:16; Luuk. 1:32; Hes. 37:24) Samalla kun kirjaimellista lupausta Israelin palaamisesta omaan maahansa ja Jerusalemin ennalleen rakentamisesta omille raunioilleen ei voi asettaa kyseenalaiseksi, voimme olla vakuutetut siitä, että Daavidin huoneella ja istuimella ei tarkoiteta kirjaimellisia kiviä, rakennustarpeita jne. Daavidin huoneen jälleenrakentaminen tarkoittaa kuninkaanvallan ja hallituksen jälleen asettamista jonkun Daavidin jälkeläisen käsiin. Kristus Jeesus on Daavidin huoneen luvattu vesa ja hänen istuimensa perillinen; ja kun hänen valtansa alkaa rakentua, alkaa Daavidin huoneen eli majan pystyttäminen (pysyvä rakentaminen), joka huone hävitettiin ja joka monia vuosisatoja on ollut tuhkana. Samoin ei ”Daavidin istuin”, jolla Messias tulee istumaan, tarkoita sitä puista, kultaista ja norsunluista penkkiä, jolla Daavid istui, vaan sen viran arvoa, voimaa ja valtaa, jota hän harjoitti. Tätä valtaa, tätä virkaa eli tätä istuinta tulee Jehovan Voideltu, meidän Herramme Jeesus, käyttämään paljon suuremmassa määrässä.

Mutta mikä valta Daavidilla oli, ja mitä valtaa hän käytti? Me vastaamme, se oli Jehovan valta: Daavid ”istui Herran Jehovan istuimelle” (1 Aik. 29:23); ja juuri tämä on se valta, joka kannattaa Kristusta hänen tuhatvuotisessa valtakunnassaan. Ja kun asiaa katsotaan oikealta kannalta, on selvää, että Daavid ja hänen istuimensa eli jumalallinen valtansa, joka oli pystytetty esikuvalliseen Israeliin, olivat ainoastaan esikuvallisia valaistuksia Kristuksesta ja hänen valtakunnastaan; ja Daavidin suurin kunnia tulee olemaan, jos hänet katsotaan arvolliseksi, se, että hän saa olla yksi ”ruhtinaista”, joille Immanuel uskoo valtakuntansa maallisen puolen. — Ps. 45:17

Daavidin nimi, samoin kuin hänen valtakuntansakin olivat esikuvallisia. Nimi Daavid merkitsee Rakastettu; ja sinä päivänä tulee Jumalan rakas Poika olemaan koko maan

kuningas, eikä esikuvallinen rakastettu Daavid menneisyydestä. On myös hyvä tehdä ero Uuden Jerusalemin, taivaallisen eli henkisen kaupungin välillä, jossa apostolit ovat kahtenatoista peruskivenä, ja vanhan Jerusalemin välillä, joka rakennetaan jälleen vanhoille raunioilleen. Vanhan Jerusalemin luvattu ennalleenasettaminen ei merkitse ainoastaan rakennusten uudelleen rakentamista ym., vaan erityisesti Israelin hallituksen ennalleen järjestämistä; sillä ennustuksessa on kaupunki aina hallituksen vertauskuva. Niin muodoin merkitsee Jerusalemin luvattu uudelleen rakentaminen vanhoille perustuksilleen, Israelin kansallista ennalleen järjestämistä samanlaiselle kansalliselle pohjalle kuin se ennenkin oli, kansana, jota Herran voideltu hallitsi. Uusi Jerusalem esittää evankeliumiseurakuntaa kirkkaudessa ja kuninkaallisessa vallassa, henkisenä ja näkymättömänä ihmisille, ja kumminkin kaikkivoipana. Sen laskeutuminen maan päälle (Ilm. 21:2) on sen rukouksen täytyminen Isä meidän rukouksesta, joka sanoo: ”Tulkoon sinun valtakuntasi;” ja sen tuleminen tapahtuu asteettain, eikä äkkiä. Se alkaa jo ”laskeutua”, tulla valtaan, ja seurauksena siitä näemme valmistavia toimenpiteitä, jotka johtavat vanhan Jerusalemin ennalleenasettamiseen; ja lopulta toteutuu tulos, joka mainitaan Herran rukouksessa; Jumalan tahto tapahtuu maan päällä niin kuin taivaassa. Uusi Jerusalem ja uudet taivaat merkitsevät aivan samaa ja tarkoittavat uutta henkistä hallitusta.

Ennustukset, joita jo on tutkittu, viittaavat vuoteen 1878 sinä vuosilukuna, jolloin Israelin ”kaksinkertainen” aika, jolloin se odotti Kuningasta, oli täyttynyt, ja josta ajasta alkaen heidän palaamisensa suosioon ja heidän sokeutensa poistuminen alkaisi; se aika, jonka jälkeen olisi paikallaan puhua sydämellisesti Jerusalemlle ja julistaa sille, että sen sotimisen aika [sen ”kahdenkertainen” odotusaika] on päättynyt, että sen pahateko on maksettu, että se on kaksinkertaisesti saanut Herran kädestä kaikkien syntiensä tähden.” — Jes. 40:1,2

Siitä vuosiluvusta alkaen näemme sen tähden, niin kuin on odotettavakin, huomattavia merkkejä suosion palaamisesta tälle kansalle — näemme liikkeen, joka suuntautuu heidän todelliseen istuttamiseensa omaan maahansa jälleen, ja heidän ennalleen rakentamiseensa suureksi kansaksi, Jumalan moninkertaisten sen tapaisten lupausten mukaan; sillä ”Näin sanoo Herra Israelin Jumala: niinkuin nämä viikunat ovat hyviä, niin olen minä hyväksi katsova Juudan vankeja, jotka minä (sen kuritukseksi ja rangaistukseksi — hyvää vaillepuvussa) lähetin tästä paikasta Kaldean maahan (Baabeliin — salaiseen Baabeliin, kristikuntaan, niin kuin 9 jakeessa osoitetaan; sillä heidän kukistumisestansa asti ovat he olleet hajotetut kaikkien kansojen keskuuteen nk. kristikunnassa). Ja olen heidän hyväksensä pitävä heitä silmällä, ja minä palautan heitä tähän maahan ja rakennan heitä, enkä hajoita, ja istutan heitä enkä revi heitä ylös. (Tämä ei saattanut tarkoittaa heidän palaamistansa kirjaimellisesta Baabelista, koska heidät tämän palaamisen jälkeen uudelleen hajotettiin ja revittiin pois.) Ja minä annan heille sydämen tuntemaan minua, että minä olen Herra, ja he saavat olla minulle kansana ja minä olen heidän Jumalansa; sillä he kääntyvät minun puoleeni kaikesta sydämestänsä.” — Jer. 24:5-7

”Näin sanoo Herra: katso, minä muutan Jaakobin majain vankeuden ja hänen asuntajansa minä armahdan; ja kaupunki (Jerusalem) rakennetaan jälleen kukkulallensa ja hovilinna (temppli) asutaan säännöllisesti ... Ja hänen lapsensa on niinkuin ennenkin, ja hänen seurakuntansa on pysyvä minun edessäni; ja minä kostan kaikille hänen ahdistajil-

lensa. Ja hänen ruhtinaansa on hänestä tuleva ja hänen hallitsijansa on hänestä lähtevä ... Katso, minä annan heidän tulla pohjan maalta (Venäjältä, jossa melkein kaksi kolmasosaa kaikista nyt elävistä juutalaisista nykyään asuu) ja kokoan heidät maan ääristä ... suurena joukkona he palaavat tänne. Itkulla he tulevat ja rukoilevaisina minä heitä kuljetan ... Kuulkaa Herran sanaa, te kansat ja ilmoittakaa kaukaisissa luodoissa, sanokaa: Hän, joka Israelin hajoitti, on hänet kokoava ja häntä varjeleva niinkuin paimen laumaansa. Sillä Herra lunasti Jaakobin ja pelasti hänet sen kädestä, joka oli häntä väkevämpi. Ja he tulevat ja riemuitsevat Siionin kukkulalla ja tulvailevat Herran hyvyiden tykö, viljan ääreen ja viinin ja öljyn ja karitsan ja karjan ääreen. Ja heidän sielunsa on oleva niinkuin kasteltu puutarha, eikä se enää ole nääntyvä.” — Jer. 30:18,20,21; 31:8-12

Suuri Lunastaja, jonka he kerran hylkäsivät, ei tule ennalleenasettamaan ja nostamaan ainoastaan nykyään eläviä sukuja, vaan kuolleetkin asetetaan ennalleen; sillä, ”näin sanoo Herra, Herra: katso minä avaan teidän hautanne ja saatan teidät ulos haudoistanne, sinä minun kansani, ja tuotan teidät Israelin maalle. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra kun minä avaan teidän hautanne... ja minä annan henkeni teihin ja te tulette eläviksi, ja minä annan teidän asettua omalle maallenne; ja te tulette tietämään, että minä, Herra, olen puhunut, ja teenkin sen, sanoo Herra, Herra.” — Hes. 37:12-14

Nämä ihmeelliset lupaukset eivät täyty kaksikymmentäneljätuntisena päivänä, vaan tuhatvuotispäivän kuluessa. Niiden täyttymisellä oli huomattava alku vuonna 1878 seurauksena Berliinin kansainvälisestä kongressista. Juutalaiset nauttivat nyt suurempia oikeuksia isäinsä maassa, kuin heille on myönnetty vuosisatain kuluessa. He eivät enää ole ainoastaan ”koiria” julkeille turkkilaisille.

Ei ole, luulemme, yleisesti tunnettua, että Englanti on jo ottanut suojeluksensa alaiseksi Palestiinan, ja oikeastaan Turkin kaikki aasialaiset maakunnat, joista Palestiina on yksi. Englanti on kauan aikaa pitänyt tarpeellisena suojella Turkia, kolmestakin syystä: ensiksikin omistavat sen rikkaat luokat suuret määrät turkkilaisia obligaatioita; toiseksi, jos Turkki joutuisi minkä naapurivallan saaliiksi tahansa tai jaettaisiin niiden kesken, ei Englanti saisi paljoa, tuskinpa mitään koko saaliista; ja toiset vallat, sen kilpailijat, pääsisivät sillä tavoin Englannin edelle arvossa ja vallassa Euroopan asioita järjestettäessä; ja kolmanneksi, ja joka onkin pääasia, Englanti huomaa, että jos Turkin hallitus olisi tieltä pois, lisääntyisi Venäjän vaikutus melkoisesti etelä-Aasiassa, ja se anastaisi piankin itselleen Intian vallan, jonka keisari Englannin kuningas on, ja josta Englannilla on suuret tulot kaupan ym. kautta. Senpä tähden huomaamme kuninkaan eli tory puolueen Englannissa innokkaasti tukevan turkkilaisia; ja kun Venäjä, vuonna 1878 aikoi hyökätä Konstantinopoliin, asettui Englanti sitä vastaan ja lähetti tykkivenelaivaston satamaan. Tuloksena oli Berliinin konferenssi, 13. kesäkuuta 1878, jossa eräs juutalainen, Englannin pääministeri, Lordi Beaconsfield, näytteli pääosaa; Turkin asiat järjestettiin silloin siten, että sen kansallinen olemassaolo tällä kertaa säilytettiin, mutta sen maakunnat järjestettiin kumminkin niin, että mahdollisen jakamisen sattuessa, suurvallat tietäisivät, minkä osan kukin saattaisi ottaa. Tänä aikana juuri myönnettiin kaikille Turkin maakunnille suurempi uskonvapaus, ja Englanti tuli, salaisen sopimuksen kautta Turkin kanssa, aasialaisten maakuntien suojelijaksi. Historiankirjoittajan, Justin Mc. Carthyn mukaan:

”Englannin hallitus takasi Turkille suojelevansa sen aasialaisia alusmaita kaikkia hyökkäyksiä vastaan, ... lupautui muodollisesti puolustamaan ja turvaamaan Turkkia kaikkia hyökkäyksiä vastaan ja linnoitti Kyproksen saadakseen tätä tarkoitusta varten edullisemman pohjan toiminnalleen.”

Siis huomataan, Palestiinan, joka on yksi näistä aasialaisista maakunnista, jo olevan Englannin suojeluksen alaisena, ja tämä selittää syyn miksi Turkin hallitus niin veltosti sovittaa juutalaisia kohtaan epäsuotuisia lakejaan. Ja sen jälkeen kun kohtalon sallimuksen kautta Palestiina avattiin juutalaisille, tuli uusia juutalaisvainoja ”pohjan maalla” – Venäjällä ja Romaniassa – jonka varmana seurauksena oli siirtolaisuus näistä maista heidän omaan maahansa. Tuloksena tästä olosuhteiden yhdistelmästä on juutalaisen väestön oikeauskoisen osan nopea kasvaminen Palestiinassa ja erityisesti Jerusalemissa. Juutalaiset Jerusalemissa voittavat jo luvullaan kaikki muut kansallisuudet yhteenlasketuina, sen sijaan että he vuosisatoina ovat olleet siellä aivan harvalukuisia.

The New York Herald lausui joku aika takaperin Englannista mikäli se koski Kreetan valtaamista, Egyptin miehittämistä ja Turkin ja sen maakuntien tilaa ylipäänsä, seuraavaa:

”Me elämme nopeassa aikakaudessa, ja historiaakin tehdään suurella nopeudella. Sodat kestivät ennen kymmeniä vuosia; sivistys edistyi vitkallisesti, yhteydet eri kansojen välillä ja siitä johtuva keskinäinen hyöty edistyivät samassa suhteessa hitaasti. Mitä nykyään sitä vastoin keksitään jossain maassa, se tulee heti tunnetuksi tuhansien kilometrien päässä, ja koko maailma saattaa yhtähaavaa hyötyä keksinnöstä. Etenkin politiikassa on kiiruhtamisen henki ilmeinen. Valtiomiesten suunnitelmat tarvitsivat ennen ihmispolvien täytyäkseen; nykyään suorittavat mitä rohkeimmat suunnitelmat niiden laatijat itse, ja maanosan kartta saattaa viikossa muuttua. Tapahtumien ripeää kulkua ja historian luomista todistaa erittäin selvästi magneettinen itämainen kysymys... Keskellä yhteen törmäävien etujen näyttämöä sijaitsee Palestiina – kallisarvoinen juutalaiselle, kristitylle ja muhamettilaiselle. Valtiomies sanoo sen olevan avainasemassa; ja silmällä pitäen maanmiestensä parasta selittää hän, että katsoen sen erinomaiseen viljavuuteen, joka muinoin elätti miljoonia, katsoen sen suurenmoisiin mahdollisuuksiin kauppaan nähden, joka muinoin teki sen merisatamat työn ja rikkauden näyttämöksi ja teki Tyyron ja Siidonin sananlaskuksi näihin päiviin asti katsoen siihen etuun, että se on yhtymäkohtana Euroopan ja Aasian välillä ja että sillä niin muodoin on mitä erinomainen asema, on Palestiinan omistaminen hänen isänmaata rakastavalle sydämelleen suurimmassa määrin suotava. Historiankirjoittaja sanoo: Ensimmäinen kansainvälinen tapahtuma, joka on muistiin kirjoitettu, oli hyökkääminen Palestiinaan; siitä ajasta alkaen se on ollut mieltä kiinnostavana keskipisteenä; sen tähden on hän puolestaan huolissaan Palestiinan tulevaisuudesta. Uskonnollismielinen ei löydä kyllin sanoja lausuakseen sitä mielenkiintoa, jota hän tuntee Pyhäksi maaksi kutsumaansa maata kohtaan; hänelle on jokainen kivi saarna, jokainen puu runo. Selvänäköinen kauppias huomauttaa, että kun aasialainen rautatiejärjestelmä on rakennettu, kuten se varmasti tuleekin rakennetuksi niin pian kuin pysyväinen hallitus on asetettu, tulee Palestiina maantieteellisen asemansa johdosta olemaan valtio, jossa suuret rautatieradat tulevat yhtymään viedäkseen Aasian tuotteet eurooppalaisille ja amerikkalaisille markkinoille ja päin vastoin; sillä niin kuin kolmen maanosan kauppa keskittyi sen rajojen sisäpuolella Salomonin päivinä, niin tulee samojen maanosien kauppa tulevaisuudessakin saatettavaksi uudelleen tähän suosittuun seutuun. Eikä hän alenna toiveitaan vähääkään, vaikkakin niiden toteutuminen näyttää kaukaiselta. Muistaen miten nopeaan Chicago tai San Francisco ovat kasvaneet, muistaen autiokorpien joutuisaa muuttumista väkirikkaiksi

kaupungeiksi, huomauttaa hän yksinkertaisesti: 'Tapahtumat seuraavat toisiaan ripeästi nykyaikana', ja odottaa.

"Mutta sillä välin kun kristityt vallat seisovat aseistetuin käsin tarttuakseen haluttuun ja houkuttelevaan palaseen, kun kuolemaisillaan oleva turkkilainen irrottaa kätensä, astuukin historiallinen olento esille ja selittää, 'Maa on minun!' Ja kun vallat kääntyvät katsomaan puhujaa, tuntevat he hänessä juutalaisen – sen patriarkan lapsen, joka asui Palestiinassa, kun se ensikeran oli maahantulon kohteena, ja joka itse mielellään tahtoisi olla läsnä ottamassa vastaan sitä omanaan, kun sen omistamisesta riidellään kolmekymmentä kuusi vuosisataa myöhemmin!

"Mikä ihmeellinen yhteensattuma! 'Ei ollenkaan', sanoo juutalainen; 'ei se ole sattuma, se on minun osani'. Heittäkäämme nyt lyhyt silmäys juutalaisen asemaan, mikäli se koskee Palestiinan tulevaisuutta. Kansallisuudet syntyvät aatteista. Saksan yhteysaatteesta syntyi Saksan valtakunta todellisuudeksi ja julistettiin se maailmalle Versaillista, ranskalaisten tykkien vastatessa aamen Saksan rukouksiin sen menestymisestä. Huudosta 'Italia irridenta' syntyi meidän päiviemme uusi Italia, jonka jylinä taasen tulee herättämään Välimeren rannikot. Vanhan Kreikan perimätiedoista luotiin nykyinen Kreikka. Täten ymmärtävät kristityt millä tavoin juutalaisen kauan kyteneet toivomukset saattavat toteutua; ja heidän täydellisesti myöntäessään, että Palestiina kuuluu juutalaiselle ennen kaikkia muita, koska hän ennen kaikkia muita on erityisesti omiaan kehittämään tämän virkeän maan tulevaisuutta, samalla kertaa kun juutalaisen omistaessa maan, kateellisten valtojen pelko hälvenee, tulee hänen asettamisensa siihen olemaan oikeamielinen teko ja arvokas hyvyitys niistä kauheista vääryyksistä, joita häntä – historian marttyyriä – kohtaan on tehty.

"Mitä juutalaisiin itseensä tulee, on melkein turhaa sanoa, kuinka he toivovat ennalleenasettamista. Yhdeksäntenä päivänä heidän Ab kuutansa paastoavat he temppelinsä hajottamisen ja niiden kansallisten onnettomuuksien johdosta, jotka seurasivat näitä tapauksia. Joka ikinen aamu ja ilta he rukoilevat: 'Kokoa meitä maailman neljästä kulmasta'; 'Aseta kansamme ennalleen'; 'Tule asumaan keskelle Jerusalemiä;' ja nämä sanat lausutaan joka kaupungissa, jossa juutalaisia on – so., kaikkialla maailmassa. Sellainen kestävyys on kerrassaan kaikkien rajojen yläpuolella; ja vielä tänäkin päivänä panevat Espanjan juutalaiset (tässäkin kaukaisessa maassa) vähän Palestiinan multaa, eli 'tierra santaa', niin kuin he sitä nimittävät, kuolleittensa silmille – runollinen ja liikuttava todistus heidän rakkaudestaan pyhään maahan.

"Kun rautatie saavuttaa Jerusalemin, tulee Messias, on viittaus Jesajan 66:20, jossa profeetta näyssään näkee maanpakolaisten palaavan kaikenlaisilla kulkuneuvoilla, joista hän erästä nimitää 'kirkarothiksi'. Englantilainen Raamatunkäännös kääntää sen sanalla 'joutuisat juhdat', joka on liian epämääräistä, tai 'dromedarit', joka varmaan on väärin. Ei puutu kielinieikkoja, jotka johtavat sanan sanasta kar [kur], 'uuni' ja sanasta karkar [kirkar], 'pyöriä' – väittäen profeetan tällä tavalla koettaneen muodostaa nimityksen sille, mikä hänelle näytettiin näyssä, nim. nopeassa liikkeessä oleva juna. 'Kun Nikolaus hallitsee, tulee vapahdus', on viittaus Jesajan 63:4, josta hebraistit, kutsumansa Rashe Tebothin kautta tekevät seuraavan johtopäätöksen: Koko Juuda on näkevä ja kuuleva Nikolain, Moskovan keisarin kukistumisen Juudan lasten sorron tähden, ja sen jälkeen kun lankeamisenne on tapahtunut, tulee todellinen vapauttamisemme tapahtumaan ja aivan lähellä tulevat tibiläisen profeetan (Elian) hyvät sanomat olemaan Juudan lapsille. Nämä ja tämän tapaiset lauseet ovat tärkeät, mikäli ne ilmaisevat, mitä juutalaiset ajattelevat."

Meitä muistutetaan voimakkaasti, kuinka lähelle totuutta maailman ihmiset joskus tietämättään tulevat, yllä olevan lauseen kautta, että nim. patriarkka Aabraham itse mielellään tahtoisi olla läsnä ottamassa vastaan lupauksen maata omanaan ja jälkeen tulevaistensa omana kolmetuhattakuusisataa vuotta kuolemansa jälkeen. Tämän, jota

toiset pitänevät runollisena, selittää Raamattu käyvän toteen. Sillä niin kuin jo olemme nähneet, (I osa, 14 luku.) tulevat Abraham, Iisak ja Jaakob, Danielin ja kaikkien pyhien profeettain kanssa ”tehtäviksi täydellisiksi” – herätettäväksi kuolemasta inhimilliseen täydellisyyteen, sen jälkeen kun evankeliumiseurakunta on tullut kirkastetuksi (Hebr. 11:40); ja he ovat niitä, jotka tulevat olemaan ”päämiehiä koko maailmassa” (Ps. 45:17), Kristus-henkilön henkisen, näkymättömän hallitsijan maallisia ja näkyviä edustajia. Abrahamille sekä hänen siemenelleen annettiin lupauksen maa iankaikkiseksi omaisuudeksi; ja hänen täytyy saada se tulevaisuudessa, sillä vielä hän ei ole koskaan omistanut siitä kämmenen leveyttäkään. – Apt. 7:5

Muuan, Chicago-lehdessä julkaistu kirje todistaa ihmeellisellä tavalla Palestiinan asteettaisesta ennalleenasettamisesta ja valmistuksista luvattua tulevaa siunausta varten sille ja sen kansalle, seuraavasti:

Jerusalemmissä 23. marraskuuta 1887.

”Minua ilahduttaa suuresti saadessani kertoa teille niistä ihanista asioista, joita olemme saaneet omin silmin nähdä näinä kuutena vuotena, jolloin olemme asuneet täällä. Kun me saavuimme tänne kuusi vuotta takaperin, oli meitä luvultaan neljätoista aikuista ja viisi lasta. Kun me ajoimme ylös Jaffasta, teki maan autius syvän vaikutuksen meihin. Ei saattanut nähdä ainoatakaan viheriäistä kortta; öljypuut ja viiniköynnökset olivat niin kuumen, kuivan kesän pölyn peittämät, ettei ikinä olisi saattanut aavistaa sen alla olevan mitään vihantaa; ja koko maa näytti kuivuneelta aivan perustuksiaan myöten. Mutta sen ajan jälkeen emme ole koskaan nähneet sitä sellaisena. Joka vuosi alkaa se näyttää vihannammalta ja nyt ovat monet sen paljaista rinteistä viini- ja öljypuutarhojen peittämät, joka kokonaan muuttaa sen ulkomuodon.

”Te saattanette kysyä: Mikä on syynä tähän suureen muutokseen? Jumala on luvannut, että niin kuin hän on antanut onnettomuuden tulla tälle maalle, niin hän antaa suuria siunauksiakin tulla sille, ja nämä ovat ilmeisesti alkaneet, sen kautta, että hän on lähettänyt enemmän sadetta kuin on saatu monena edellisenä vuosisatana. Hän lähettää ihania kuroja ja runsaasti kastetta sinne, jossa sitä tavallisesti ei ole ollenkaan ollut; ja hän lähettää pilviä kesällä, joista ei vielä kaksikymmentä vuotta takaperin tiedetty mitään. Tämä laimentaa kuumuuden, ettei se enää voi polttaa maata niin perinpohjaisesti. Viisi vuotta takaperin lähetti hän heinä- ja elokuussa (joina kuukausina ei koskaan ennen ole satanut), sateen, joka kesti Jaffassa kolme tuntia ja Damaskossa kuusitoista tuntia, ja useita tunteja muuallakin ympäristössä, niin että amerikkalaiset sanomalehdet huomauttivat sen olevan todistuksena siitä, että Palestiinan ilmanala on muuttumassa. Samoin oli myös meidän tullessamme tänne, ainoastaan muutamia juutalaisia, jotka palasivat silloin tänne, mutta vainot Venäjällä, Saksassa ja muissa paikoissa alkoivat karkottaa heitä; ja sulttaanin julistuksista välittämättä alkoivat he palata tähän maahan, ostaa maata, istuttaa ja rakentaa ja saada kaupungin kaupan käsiinsä, ja siten on täällä nyt monta tuhatta juutalaista enemmän kuin silloin, kun me tulimme.

”Jerusalem on todellisuudessa nyt juutalaisten käsissä, mitä kauppaan tulee; ja juutalainen ei enää ole muhamettilaisen poljettava, niin kuin hän kerran oli. He rakentavat myös kiireellä uutta kaupunkia aivan kuvauksen mukaan Jer. 31:38-40; 32:43,44, että turkkilaisetkin, jotka ovat vallassa, huomaavat sen ja sanovat toisilleen: ’Se on Jumala; mitä voimme tehdä?’ Ja mitä saatamme sanoa tästä kaikesta muuta kuin, että Jumala meidän päivinämme kiireesti täyttää sanansa ja liiton, jonka hän teki Abrahamin kanssa? Ja me olemme tämän kaiken todistajia.”

Huolimatta sorrosta ja hirmuvaltaisesta kohtelusta, jotka ovat painaneet heidät tomuun asti, näemme monet heistä viime vuosina kohoutuvan rikkauteen ja maineeseen pakanallisten naapuriensa ohi. Ja sellaisia varoja ja sellaista mainetta, tulee monessa tapauksessa, hyvántahtoinen kunnianhimo käyttämään juutalaisen rodun kohottamiseksi; ja viisaat ja hyvin johdetut yritykset voivat saada paljon aikaan siihen suuntaan. Ajattelevien henkilöiden huomio, sekä juutalaisten että pakanain kesken, alkaa kääntyä tähän asiain tilaan juutalaisten keskuudessa.

Lausunnoista johtavissa juutalaisissa lehdissä ja nykyään vireillä olevista liikkeistä, jotka tarkoittavat Palestiinaan siirtymistä, ja koettavat tukea ja auttaa eteenpäin niitä, jotka jo ovat asettuneet sinne, näkee, että tuhannet nykyään kääntävät katseensa lupauksen maahan. Tämä käänne juutalaisissa suhteissa on ollut huomattavissa vuodesta 1878 alkaen; tapahtumien muodostuminen tämän jälkeen on aikaansaanut merkillisen heräämisen, mikäli se koskee tätä asiaa, joka herääminen itsessään on ajan merkkejä. Lehdestä Jewish World 20. päivä elokuuta 1886 esitämme esim. seuraavaa:

”Pilvissä, jotka tähän asti ovat heittäneet synkän varjon pyhän maan yli, on halkeamia. Tämän onnettoman maan tulevaisuus, joka niin kauan on ollut läpitunkemattoman pimeyden kietoma, alkaa vähän valjeta; ensimmäiset vilahdukset asiain onnellisemmasta asemasta alkavat jo melkein hämmöttää meidän laskelmiemme mukaan siitä, mitä on tulossa ... Kaksi laitosta ovat määrättyt suuresti vaikuttamaan Palestiinan juutalaisten aseman parantamiseksi – Jaffan maanviljelyskoulu ja Lionel de Rothschild laitos Jerusalemin lähistöllä. Saattaisimme laskea siihen kolmannenkin Montifiore lahjarahaston muodossa, joka rakennusseuroja perustamalla ja halpoja asuntoja rakentamalla, on vaikuttanut paljon säästäväisyyden kasvattamiseksi ja kurjuuden ja vaivojen vähentämiseksi pyhän kaupungin elämässä ... Se, mikä tällä hetkellä on sydämellämme huomautettavana, on, että juutalaisten tulevaisuudentoiveet Palestiinassa eivät enää ole synkät. Toiselta puolen on voimia, jotka ovat viisaasti mietityt ja älykkäästi järjestetyt, ja jotka toimivat veljiemme aseman parantamiseksi, ja joita ahkerasti käytetään; toiselta puolen taas alkaa kansa kyllästyä kurjuuteensa ja toimettomuuteensa ja osoittaa kasvavaa halua käyttää hyväkseen niitä ponnistuksia, joita on tehty heidän kohottamiseksi. Tästä asiain tilasta saattaa johtua onnellisia seurauksia, ja jokainen juutalainen katselee tätä ilolla.”

Samana lehden seuraavassa numerossa päättyi pääkirjoitus ”Palestiinan tulevaisuudesta” näillä sanoilla:

”Maanviljelystä harjoittavien ainesten tulviessa siirtokuntiin, joita Montifiore, Hirsch ja Rothschild rahastot ovat istuttaneet, tavattaneet halukkaita käsiä työskentelemään uudestiluomiskuvaelman aikaansaamiseksi, jolloin 'erämaakin kukkii ruusun tavoin'; halukkaita käsiä ja halukkaita sydämiä, jotka tempaavat pyhän maan pitkästä kuolon yöstä ja asettavat ennalleen juutalaisten kansallisen kotipaikan elämään ja valoon.”

Toinen aikakausilehti, The Jewish Messenger, sanoo:

”Ihmisten hääriessä pienine huolineen, vuorotellen peläten, vuorotellen toivoen, siirtyy inhimillisten tapahtumien suuri ja mahtava kulkue eteenpäin ja lähestyy vastustamattomasti täyttymistään toteuttaen välttämätöntä lakia, joka johtaa kaikki inhimilliset toimet. Ihmiset kohottavat siellä ja täällä heikot äänensä ikään kuin hillitäkseen edistymisen vuota ja estääkseen iankaikkisen tekoja. Yhtä hyvin saattaisivat he koettaa hillitä lakia, joka hallitsee maailmankaikkeutta. Kansoilla on yhtä määrätty rata kuljettavana kuin tähdillä, jotka kimaltelevat yllämme olevalla sinilaella. Ja Israelin kansalla on niiden joukossa kirkas kiintotähti. Kaikilla vaelluksillaan on se

ollut uskollinen radalleen. Sen tehtävä on ollut edeltä käsin nähty ja edeltäpäin lausuttu, ja sen lopullinen ennalleenasettaminen pyhään maahan ennustettu. Ajan merkit osoittavat, että tämä ennustus on täyttymäisillään. Se alkaa täytyä niin hiljaa ja niin asteettain, että ainoastaan ne, jotka ovat omistaneet asialle huomiota, käsittävät tehdyn työn tärkeyden.

”Palestiina on valtiollisessa suhteessa välttämätön juutalaiselle kansalle. Kansakunnan perustaminen vielä kerran pyhään maahan merkitsee koko Israelin korottamista. Se asettaa sen kansakunnaksi maan kansakuntien joukkoon. Se antaa juutalaiselle sen valtiollisen mahdin ja riippumattomuuden oikeuden, jotka merkitsevät sille suojaa. Se tekee hänet oman isänmaansa kansalaiseksi ja antaa hänelle oikeuden, jota merkitsevät sille suojaa. Se tekee hänet oman isänmaansa kansalaiseksi ja antaa hänelle oikeuden liikkua maailman kansojen keskuudessa ... Tämä saattaa näyttää mahdottomalta toteuttaa sille, joka on konttorissa kiinni kirjoissaan, sille joka myymälässään on syventynyt laskemaan voittojaan ja tappioitaan, sille joka on hukkunut seuraelämän nautintoihin, mutta kelle tahansa, joka alkaa tutkia valtiollista horoskooppia, on se aivan päivän selvää.

”Sen jälkeen kun valtiollinen itsehallinto on toteutunut, eivät ympäri maan piirin hajaantuneet juutalaiset tule laumoittain vetäytymään sinne. Aasiassa on 300,000 juutalaista, Afrikassa 400,000 ja Euroopassa asuu 5,000,000. Juuri näistä Palestiina tulee saamaan ennalleenasettamislämänsä. Amerikassa syntynyt juutalainen jäänee epäilemättä amerikkalaiseksi; ja jos hän joskus kävisi pyhässä maassa, tekisi hän sinne huvimatkan, nähdäkseen maan, joka on niin kuuluisa hänen urhokkaan kansansa oikeana synnyinseutuna.

”Saattaa sanoa, että Palestiina maantieteellisessä suhteessa on liian pieni suurestikaan vaikuttaakseen valtiollisena, henkisenä tai siveellisenä voimana maailman kansakuntien kesken. Me vastaamme, että Kreikka muinaisina aikoina oli mahtava valta, ja uusimpina aikoina on Britannian pieni saari myös mahtava valta. Mitä ne ovat maantieteellisessä suhteessa? Äly, siveellinen voima ja kansallisylpeys tekevät kansakunnat suuriksi, eikä alueen laajuus. Juuri henkevyys ja siveellinen voima tulevat tekemään Israelin kuuluisaksi kansakuntien keskuudessa.”

Jewish Chronicle sanoo:

”Liike on vastustamaton. Emme saata asettua viereen seisomaan ristissä käsin, kun tämä uusi lähtö tapahtuu. Meillä juutalaisilla on melkein kaksituhatta vuotta ollut se ajatus, että kärsimysten aikakausien mitta, joita olemme eläneet, saavutetaan vasta silloin, kun me jälleen omistamme isäimme maan. Onko tämä luottamus kuoleva juuri silloin, kun se näyttää olevan täyttymäisillään? Tai onko odotettavissa, että palaaminen aikaansaadaan salaisilla ja ihmisten myötävaikutuksen yläpuolella olevilla keinoilla. Jumala täyttää tahtonsa ihmisten tahtojen kautta; ja jos ennustukset tulevat täyttymään, tulee se tapahtumaan inhimillisten tahtojen ja voimien kautta. Nämä saattanevat olla liian korkeita asioita vedettäväksi yhteyteen käytännöllisen suunnitelman kanssa, joka koskee muutaman juutalaisen siirtokunnan perustamista Palestiinaan. Mutta juuri tällaisista pienistä aluista, kuin nämä ovat, kehittyy usein suuria tapahtumia; ja pienen juutalaisjoukon palaaminen pyhään maahan ei saata olla muistuttamatta suuremmankin palaamisen mahdollisuudesta ja toimeenpanemisesta, johon koko juutalainen historia ja kaikki juutalaiset pyrkimykset ovat viitanneet.”

Toisetkin etevät miehet maailmassa, paitsi juutalaiset, näkevät ja lausuvat ajatuksensa Israelin edistymisestä. Huomaa esim. seuraava kirjoitus Central Presbyterian lehdestä:

”Sukupuuttoon kuolemisen sijasta osoittaakin juutalainen kansallisruumis kasvavaa elinvoimaa. Sitä ei saata poistaa, eikä sitä muut kansat saata niellä. He kulkevat maasta maahan tullakseen melkein herroiksi mihin ikänä menevätkään. He omistavat itselleen maan Saksassa ja Unka-

rissa ja rikastuvat Venäjällä; suuret pankkiirit Lontoossa ja Pariisissa ja Euroopan kaupan keskuk-
sissa ovat juutalaisia. Kymmenenä (viimeisenä) vuotena ovat Rothschildit antaneet 100,000,000
dollaria lainana Englantiin, Itävaltaan, Preussiin, Ranskaan, Venäjälle ja Brasiliaan.”

Lordi Shaftesbury Englannissa sanoi äskettäin:

”Suuri kateus on vallalla tätä ihmeellistä kansaa kohtaan, joka nyt on astumaisillaan etusijal-
le. Ja mikä ajanmerkki onkaan, että missä ikänä juutalaisia on, ovat he etevimpiä ihmisiä, joita
vainotaan tai etevimpiä tulemaan eri toimialojen johtajiksi! Eräältä merkittävältä Berliinin asuk-
kaalta kysyttiin: ’Mikä on syynä siihen voimakkaaseen tunteeseen, jolla te Berliinissä ja kaikkialla
Saksassa vastustatte juutalaisia?’ Hän vastasi: ’Sanon sen teille: Näistä juutalaisista, jos he antautu-
vat kauppa-alalle, tulee etevimmät kauppiaat, jos he antautuvat pankkialalle, tulee heistä parhaat
pankkiirit, jos he antautuvat lakitieteen alalle, tulee heistä etevimmät lakimiehet, tai jos he antau-
tavat kirjalliselle alalle, niin voittavat he meidät kaikki. Mille alalle he yrittänevätkään, työntävät
he sieltä pois pakanat, ja sen sanon teille, Herrani, sitä emme tahdo sietää.’

”Juutalaisvaino Venäjällä ja Puolassa ei riipu uskonnosta tai kansallisuudesta. Näillä asioilla
ei ole mitään tekemistä sen kanssa. Venäläiset vainoisivat ketä kansaa tahansa, joka olisi samassa
asemassa kuin juutalaiset. Muistakaa, että hyvin melkoinen osa Venäjän kiinteää omaisuutta on
kiinnitetty juutalaisille, että hyvin suuri osa talonpojista ja hyvin monta kauppiasta maan eri osis-
ta ovat velkaa juutalaisille. Joka ainoa tilaisuus, joka vaan tarjoutuu juutalaisten ryöstämiseksi,
käytetään melkein varmasti. Hävittämällä juutalaiset ja heidän paperinsa, pääsevät venäläiset
vapaiksi asiapapereista, joiden kautta he ovat sidotut, ja joita voitaisiin käyttää todistuksina heitä
vastaan; ja niin kauan kuin anastettavaa omaisuutta vaan on, niin kauan saa myös nähdä Venäjän
kansan nousevan juutalaisia vastaan.”

Seuraava on ote kirjeestä, jonka on kirjoittanut englantilaiseen lehteen kaunokirjalli-
sissa piireissä hyvin tunnettu romaanikirjoittaja Charles Reade, jonka kääntyminen Kris-
tukseen ja Raamattuun tapahtui muutamia vuosia sitten:

”Vaikkakin Juudaan kansan tila näyttää pilviseltä, tulee se lopultakin ottamaan takaisin enti-
sen alueensa, joka aivan selvästi pidetään valmiina heille. Kahteen asiaan nähden ovat ennustuk-
set päivän selvät: että juutalaiset jälleen tulevat omistamaan Palestiinan ja itse asiassa hallitse-
maan Libanonista Eufraatiin; ja että tämä tapaus tulee olemaan ensimmäinen rengas muutoksien
suurissa ketjuissa, jotka johtavat äärettömiin parannuksiin kärsivän ihmissuvun ja luomakunnan
tilassa ylipäänsä. Tässä meillä on nyt ihana tulevaisuuskuva odotettavissa yhtä varmasti, kuin että
aurinko huomenna nousee. Ainoa erotus on, että aurinko nousee määrätyllä tunnilla, ja että
juutalaiset tulevat omistamaan Syyrian ja ottamaan takaisin kansallisen ihanuutensa epämääräi-
senä aikana. Epäilemättä on heikkous ihmiskunnan puolelta uskoa, että epämääräinen vuosiluku
välttämättömästi pitää olla hyvin kaukainen vuosiluku. Mutta se on järjetöntä. Varmastikin on
ymmärtäväisten ja vakavien henkilöiden velvollisuus huomata ennustavat merkit ja antaa vähäpä-
töistä apuaan yhteistoimintaan, jos sattumalta suotaisi meille niin suuri etu.

”Tämä äkillinen juutalaisvaino juuri sen kansan keskuudessa, jossa nämä ovat monilukuisim-
mat — eikö sekin liene ollut ennustava merkki ja kohtalon muistutus, ettei heidän pysyväinen
paikkansa ole eurooppalainen Tartaria? Palestiinan saattaa jo ainoastaan Venäjältä asuttaa tehok-
kaasti, sillä siellä on kolme miljoonaa juutalaista, jotka pelkäävät henkeään ja omaisuuttaan, ja
toiset tulevat seuraamaan heitä. Historia on kuvastimena takanamme. Mitä ikinä juutalaiset ovat
tehneet, saattavat he vieläkin tehdä. He ovat nerokasta väkeä; ja neroa ei rajoita syntyperä vaan
tahto, tapa tai tilaisuus. Mitä nämä ihmiset ovat koettaneet, jossa olisivat epäonnistuneet? Sotilai-

na, kirjailijoina, rakennusmestareina, kauppiaina, lainlaatijoina, maanviljelijöinä, ja kaikissa ovat he eteviä. Tässä toistaa historia itseään.

”He tulevat suuriksi rauhan ja sodan toimissa, ja heidän vihollisensa sulavat pois heidän tieltään, kuin lumi sulkuvallilta. Jos he aluksi tarvitsisivat jonkun toisen kansan apua, tulee se olemaan siunattu, joka sitä saa sille antaa; ja se kansa, joka sitä vainooa, tehdään tavalla tai toisella varoittavaksi esimerkiksi. Sen tähden, jos äskettäin tapahtuneiden loukkausten johdosta, juutalaiset johtajat mahdollisesti päättivät asuttaa Palestiinaa Venäjältä, niin tarjotkaamme heille auliisti laivoja, merimiehiä, rahoja — mitä ikinä meiltä pyydetään. Kansalle tulee olemaan edullisempi asettaa pääomansa siihen, kuin kiinnittää se egyptiläisiin, brasilialaisiin tai perulaisiin obli-gaatioihin.”

Juutalainen sananparsi myöhemmiltä ajoilta selittää: ”Kun rautatie saavuttaa Jerusalemin, tulee Messias”, ja tämä on sopusoinnussa profeetta Naahumin (2:3-5) ja Jesaja (66:20) vertauskuvallisen esityksen kanssa rautatiestä. Ja totisesti, sananparsi on tavannut melkein naulan pään; sillä rautatie tulee saavuttamaan Jerusalemin ”hänen valmistuksensa päivänä” — Messiaan läsnäolon aikana. Seuraava, jonka olemme saaneet jokapäiväisistä lehdistä, herättää mielenkiintoa tämän asian yhteydessä:

”Galileo oli oikeassa: maailma liikkuu. Rautatie tulee rakennettavaksi Jerusalemissa Jaffaan välimeren rannalle, 31 (engl.) penikulmaa juutalaisten pääkaupungin vanhasta satamasta ja setripuiden maihinlaskupaikasta, joita setriä käytettiin temppelin rakennukseen Jerusalemissa asuva Josef Nabon niminen juutalainen, joka on Turkin alamainen, on saanut sulttaanilta lupakirjeen tätä tarkoitusta varten. Lupakirja kestää 71 vuotta. Rakennuksen kustannusarvio on 250,000 dollaria. Tämän jälkeen tulee sivistys siis saamaan jalansijaa Palestiinassa. Yhdeksästoista vuosisata tulee saapumaan näille seuduille, kun ensimmäinen veturi porhaltaa Jerusalemiin.”

Seuraava kirje Pittsburg Dispatch lehden kirjeenvaihtajalta, joka kirje äskettäin oli mainitussa lehdessä, todistaa nykyistä edistymistä Palestiinassa ja etenkin Jerusalemissa:

Jerusalemissa, 12. heinäkuuta 1889.

”Neljästäkymmenestä tuhatta Jerusalemin asukkaasta on kolmekymmentätuhatta juutalaista. Turkin hallitus, joka jo pitkät ajat on kieltänyt heitä asumasta pyhässä maassa kauemmin kuin kolme viikkoa kerrallaan, alkaa, vieraitten valtojen vaikutuksesta, olla vähemmän ankara rajoituksissaan; ja nykyään tulee juutalaisia tänne satamäärin. He antautuvat kauppa-alalle, ja nykyään on suuri osa Jerusalemin kauppaa heidän käsissään. Muutamat heistä tuntevat sen ajan olevan lähellä, jolloin Raamatun ennustus siitä, että heidän jälleen on asuttava maassaan, tulee täyttymään. Ja omituinen suku etelä Arabiasta, sanoo saaneensa ilmestyksen, että heidän on jätettävä erämaansa ja palattava takaisin Palestiinaan. Nämä juutalaiset ovat asuneet Jemenissä, Arabiassa, viimeksi kuluneena 2500 vuotena. He ovat Gadin sukua, ja jättivät Palestiinan 700 vuotta ennen Kristuksen syntymää. He tuovat mukanaan monta arvokasta todistuskappaletta, jotka todistavat heidän syntyperänsä, ja antautuvat maanviljelykselle lähellä Jerusalemiä. Juutalaisvaino Venäjällä ja Itävallassa ajaa monet heistä tänne ja Jerusalemissa on suuri määrä myös Puolan ja Espanjan juutalaisia. Heidän oleskeluaikaansa Palestiinassa on pidennetty, ja rajoitukset, jotka koskevat heidän asumistansa Jerusalemissa, ovat melkein kokonaan poistettut. Puoli vuosisataa sitten oli ainoastaan 32 juutalaista perhettä koko Jerusalemissa ja heidän lukunsa koko Palestiinassa oli ainoastaan 3,000. Nyt heitä on lähes 50,000 pyhässä maassa, ja kolme neljäsosaa Jerusalemin asukkaista on juutalaisia.

”He ovat omituista kansaa! Erilaisia kuin kaikki muut juutalaiset maan pinnalla. He ovat lähempänä sitä perikuvaa, joka oleskeli täällä menneisyydessä. Niitä määriä, joita on pakotettu tulemaan tänne vainon vuoksi, kannattavat eri juutalaiset seurakunnat ympäri maailmaa.

”Yksi suurimmista nähtävyyksistä Jerusalemissa on juutalaisten itkupaikka, jossa joka perjantai eri lahkot tapaavat toisensa Omarin moskeijan ulkopuolella, joka on Salomon temppelin paikalla; ja päät nojautuneina kiviä vastaan surevat he Jerusalemin menettämistä, ja rukoilevat Jumalaa antamaan takaisin maan valitulle kansallensa. Tätä tapaa on noudatettu keskiajan päiviltä asti, ja on se mitä surullisimpia näkyjä. Kävin siellä menneellä viikolla. Ahtaassa, kurjien talojen ympäröimässä kujassa — tuhansien juutalaisten paljaitten jalkojen kuluttamilla paasilla — suurista marmorilohkareista tehtyä muuria vastaan, joka kohosi viisikymmentä jalkaa tai enemmänkin heidän yläpuolelleen, kumartui pitkä rivi miehiä pitkissä hameissa ja naisia peitetyin päin rukoillen ja itkien. Monilla miehistä oli valkea parta ja pitkät hopeiset hiuskiharat. Toiset olivat juuri elämänsä kukoistuksessa, enkä saattanut muuta kuin ihmetellä nähdessäni näiden olentojen aivan kouristuksen tavoin tärisevän liikuttuksesta. Jokaisella on kulunut hebrealainen Raamattu kädessään, ja aika ajoin ryhtyi koko seurue eräänlaiseen lauluun, jolloin vanha, harmaahapsinen mies toimi johtajana, ja toiset yhtyivät kuoroon. Laulu oli vieraskielinen mutta käännettiin seuraavasti:

Johtaja: Linnan tähden, joka on autiona,

Vastaus: Istumme yksinäisyydessä surren.

Johtaja: Muurien vuoksi, jotka ovat hävitetyt,

Vastaus: Istumme yksinäisyydessä surren.

Johtaja: Valtasuuruutemme tähden, joka on mennyt,

Vastaus: Istumme yksinäisyydessä surren.

Johtaja: Suurten miestemme vuoksi, jotka makaavat kuolleena,

Vastaus: Istumme yksinäisyydessä surren.

Johtaja: Pappiemme tähden, jotka ovat kompastuneet,

Vastaus: Istumme yksinäisyydessä surren.

Johtaja: Kuninkaittemme tähden, jotka hylkäsivät hänet,

Vastaus: Istumme yksinäisyydessä surren.

”Tämän laulun vaikutusta ei osaa kuvitella kuulematta sitä. Vanhat miehet ja itkevät naiset, jotka suutelevat sen muurin kiviä, joka erottaa heidät paikasta, jossa Salomon temppeli kerran oli, ja joka vielä tänäkin päivänä on juutalaisen pyhin paikka maan päällä; todellinen tunne, joka ilmenee kaikissa; ja usko, jota he osoittavat näin tulemalla tänne viikko viikon ja vuosi vuoden perään, tekevät ihmeellisesti liikuttavan vaikutuksen. Se on todellakin mitä kummallisista näkyistä tässä mitä ihmeellisimmässä kaupungeista.

”Palestiinan eri osissa on kahdeksan maanviljelyssiirtola. Eräässä näistä kouluista, lähellä Jaffaa, on enemmän kuin seitsemänsataa oppilasta ja kahdenkymmenen kahdeksantuhannen eekkerin (yksitoistatuhatta hehtaaria) maatila. Se on Saaronin tasangoilla, jossa filistealaiset asuivat, ja siellä on kymmenin tuhansin viinipuita ja öljypuita. Turkkilaiset ovat hyvin vastahakoisia myymään maata juutalaisille, mutta jälkimmäiset osoittautuvat olevansa yhtä hyviä maanviljelijöitä, kuin ovat liikemiehiäkin; ja kukkulat Jerusalemin penkereisessä ympäristössä osoittavat, että pyhä maa oli paljon paremmin viljelty heidän aikansa, kuin se on ollut heidän valloittajiensa aikana. Suuri osa maata aivan Jerusalemin ympäristössä, on nykyään joko juutalaisten tai heidän hyväntekeväisyyslaitostensa hallussa. Herra Behar, Rothschildilaisten koulujen johtaja,

sanoo minulle, että he äskettäin ovat ostaneet Jerusalemin hotellin ja tulevat yhdistämään senkin kouluunsa. Rikkaan New Orleansin juutalaisen antaman rahaston hoitaja, Sir Mooses Montifiore, rakensi monta hyvää taloa juutalaisille Beethlemin ja Jerusalemin välille; joukko juutalaisia sairashuoneita on myös.

”Niiden ihmisten joukossa, jotka luottamuksella uskovat juutalaisten piankin saavan omistaa Palestiinan, on viisitoista henkinen siirtokunta, joka asuu aivan Jerusalemin muureille rakennetussa komeassa talossa. He ovat tunnetut amerikkalaisten nimellä. Nämä ihmiset eivät ole juutalaisia. He ovat kristittyjä, jotka ovat tulleet tänne Yhdysvaltain eri osista, ja erittäinkin Chicagosta, odottamaan sen ennustuksen täyttymistä, että Jumala tulee uudesti synnyttämään maailman alkaen Jerusalemissa. [He eivät näe, että evankeliumiseurakunnan valitseminen on ensin täyttyvä.]

”Aivan epäilemättä on, että Jerusalem on kohoutumassa. Useimmat sen kadut ovat nyt kivillä lasketut, ja kaupungin terveydenhoitoa on melkoisesti parannettu. Muurien ulkopuolella oleva Jerusalem on nyt melkein yhtä suuri kuin sisäpuolella oleva kaupunki, ja minulle kerrotaan, että maa on noussut arvossa niin laajalta, että saattaa sanoa pyhällä kaupungilla olevan kiinteistöjen kohoamiskauden. Minä huomaan maaomaisuuden Jaffa tien varrella, heti portin ulkopuolella, nousseen arvossa monta sataa prosenttia. Maakappale, joka kuuluu hyväntekeväisyyslaitokselle, maksoi joku aika sitten ostettaessa 500 dollaria. Nyt se on 8,000 dollarin arvoinen, eikä myydä edes sillä hinnalla. Lennätinjohto kulkee nyt täältä merenrannalle ja rautatieyhtiö on perustettu rakentamaan rataa Jaffasta Jerusalemiin. Ensikerran historiansa aikana on Jerusalemissa poliisivoima, ja sen järjestys on nyt yhtä hyvä kuin New Yorkin.”

Seuraava, joka on otettu lehdestä The Hebrew Christian heinäkuulta 1889, on toinen mieltä kiinnittävä kertomus amerikkalaisen juutalaisen käynnistä juutalaisten itkupaikalla Jerusalemissa. Hän sanoo:

”Vietettyäni useita tunteja käymällä juutalaisten luona, kysyi minulta iäkäs ystäväni, rabbi Kovnosta, Venäjältä, tahtoisinko seurata häntä itkupaikalle suremaan Jerusalemin autiona oloa ja rukoilemaan Israelin ennalleenasettamista entiseen kunniaansa. ’Tahdon käydä kanssanne’ vastasin ’ja rukoilla oikein sydämellisesti, että Jumala jouduttaisi sitä päivää, jolloin Juuda palaa Herran luokse.’ Koska oli perjantai-iltapäivä juuri se aika, jolloin monta juutalaista kokoontuu rukoilemaan entisen temppelin muurin luona, liityin heidän seuraansa. Se oli todella hyvin muistettava näky. Täällä oli juutalaisia kaikista kansoista, omituisissa itämaalaisissa puvuissaan ja toiset puetut talithaansa (rukousvaatteisiinsa). Niin äänekkäästi kuin suinkin voivat, lukivat he 22. psalmin. Naiset huusivat ääneen suurella sydämellisyydellä: ’Jumalani, Jumalani, miksi minut hylännyt olet? Miksi olet kaukana, kun minä valitan ja huudan? Jumalani, minä huudan päivällä, vaan et vastaa; ja yöllä enkä lepoa saa.’ Miehet itkivät, lausuiivat psalmeja, litanioita ja rukouksia. Useimmat painoivat huulensa hellästi kiviä vastaan ja suutelivat niitä. Kun kuuntelin heidän liikuttavia rukouksiaan, muistin mitä rabbiinit ovat sanoneet Talmudissa — että ’temppelin hajoituksen jälkeen ovat rukouksen portit olleet suljetut ja ainoastaan kyynelporit avoinna.’ Rabbi toisti surullisin sävelin:

”Linnan tähden, joka on autiona, jne.

”Mitä liikuttavinta valitusta Jerusalemin tähden saattaa kuulla myös Jumalaa pelkääväisten juutalaisten taloissa. Keskiyön aikana kääriytyvät he rukousvaatteisiinsa, panevat tuhkaa päänsä päälle ja heittäytyvät suulleen maahan. Sitten lausuvat he kaihoisin sävelin:

”Ah, kuule, kuinka Raama vaikeroi,
Ja huuto kuuluu Siionistakin:

Ah, kunniani, herrauteni, oi!
Ja nuoruuteni loiste kirkkahin —
Ne muistan vielä. Nyt yksin oon, voi,
Mun majain komeus — pois on tyystin.

”Mä Herran morsiona olla sain.
Vaan hyljätty nyt oon ja toivoton —
Hän suuttui minuun, saa mulle kostamaan.
On tuskaa elo, tieni iloton —
Oi tullos kanssain tytär itkemään,
Mun sydämeni murtuu, lohduton.

”Nyt syösty kukkuloilta kunnian —
Sen ansainnut oon ylpeydelläin —
Mä yksin itken, vaivoin valitan.
Siell' missä kauniin Saalemin mä näin,
Nyt Juuda kärsii murheen katkeran;
Ei mikään viihdyttää voi sydäntäin.

”Oi! kuningatar Jerusalemin,
Ja vuorellansa patsas kultainen
Mä olin — ryöstetty nyt parhainkin
On multa — siksi vuotaa kyynelen
Kun lapset rinnoiltani temmattiin,
Maa nieli urhoollisten hurmehen.

”Ah, eikö kukaan mua säälikkään?
Ja voisi kyynelvirran kuivattaa?
Tai antaa lieivitystä vähääkään?
Ei sano kenkään: 'Pakana ei saa
Herraani konsaan pitää ylkänään!'
Vaan kaikki ivaa, pilkkaa toitottaa.

”Oi Taatto! katso puoleen' armossais,
Ja loistaa anna valos sammuneen,
Vie mua vihdoon uuteen majahais,
Taas silloin kaikuis mykkä kanteleen —
Kun sua ylistettäis Pojassais —
Ja riemu raikuis ylös korkeuteen.

”Näiden jälkeen luetaan useita psalmeja, ja esitetään rukouksia. Noustessaan maasta sanovat he: 'Ravista tomu päältäsi, nouse ja ota paikkasi, Jerusalem. Irroita siteet kaulastasi, Siionin vangittu tytär.'

”Merkkillinen rukous, jota esitetään näissä tilaisuuksissa, ja joka epäilemättä tarkoittaa Jes. 7:14, on:

”Käänny armossa kansasi puoleen;
täytä, mitä pyytää kurja Israel.
Aabrahamin turva, oi, Goel luokseen
lähetä, jonk on nimi Immanuel'.”

Varakkaammat juutalaisluokat eivät tule lähtemään Palestiinaan, ennen kuin uudet vainot ovat ajaneet useampia köyhiä juutalaisia sinne, ja uudenaikainen sivistys on edistynyt siellä enemmän. Ja silloin tämä tapahtuu suureksi osaksi itsekkäistä vaikuttamista — kun yleisen ja suuren hädän vuoksi omaisuuden säilyminen on epävarmempi muissa maissa, kuin se nyt on. Silloin tulee Palestiina, ollen kaukana sosialismista ja anarkismista, tuntumaan rikkaista juutalaisista turvalliselta satamalta. Nykyisen edistyksen aikana tulee Palestiinassa tapahtumaan paljon asioita lähinnä seuraavina vuosina.

Israelin sokeus poistumassa

Ennustuksessa on vielä toinenkin puoli, mikäli se koskee luonnollista Israelia, jonka täytyminen meidän nyt pitäisi alkaa nähdä. Apostoli Paavali selitti: ”Israelia on osaksi kohdannut paatumus (sokeus), joka on kestävä, kunnes pakanat täysilukuisina ovat tulleet Jumalan valtakuntaan” — so. kunnes pakanain valittu luku, joka yhdessä Israelin jäännöksen kanssa muodostaa valtakunnan henkisen puolen, on tullut korkeaan suosioon, josta Israelin kansa suljettiin pois, ja jonka eduille he kansana ovat olleet sokeat. Sen tähden ei ole tullut hetki, jolloin luonnollisen Israelin, jota myös nimitetään Jaakobiksi, sokeus täydellisessä merkityksessä poistuu, ennen kuin henkisen Israelin valitseminen on täyttynyt. Ja (Room. 11:26) meille sanotaan nimenomaan, että heidän ennalleenasettamisensa, ja pelastuksensa sokeudesta ja ennakkoluuloista tulee Siionin vuorelta, kirkastetusta seurakunnasta eli valtakunnasta. Mutta niin kuin Siionin valtakunta osaksi alkoi 1878, jolloin kuninkaamme otti itselleen suuren hallitusvaltansa, vaikkei ”jalka”-luokka vielä ollut täysin kehittynyt ja kirkastettu, niin alkoi Jumalan suosio Jaakobille oikeastaan silloin, vaikkei se saavuta heitä täydessä määrässä, ennen kuin Kristuksen ruumiin jalkajäsenet ovat kirkastetut. Ja niin kuin v. 1881 oli rinnakkainen ajankohta, joka vastaa valon kääntymistä Jaakobista pakanoille, niin merkitsee tämä vuosiluku myös aikaa, jolloin erityinen valon palaaminen kauan sokeutuneille juutalaisille alkoi. Ja uskollisena juutalaiselle esikuvallensa on nimikristitty seurakunta nyt kompastumaisillansa, ainoastaan pienen jäännöksen siitä tullessa siunatuksi. Kuinka tärkeät ja soveliaat ovatkaan apostolin sanat tässä: ”Älä ylpeile vaan pelkää. Sillä jos Jumala ei ole säästänyt luonnollisia oksia, ei hän ole säästävä sinuakaan” jne.

Mutta epäilemättä tulee Israel yleisesti tunnustamaan totisen Messiaan ja hänen valtakuntansa vasta ennalleenasetettujen patriarkkojen ja profeettojen aikana ja kautta, joiden täydellinen ennalleenasettaminen tulee olemaan Kristushenkilön ensimmäinen tehtävä, sen jälkeen kun koko ruumis on kirkastettu. Mutta heidän sokeutensa alkaa sitä ennen hävitä, ja nyt jo on suuri liike Kristuksen uskomiseen herännyt, etenkin Venäjän juutalaisten keskuudessa.

Jos me katselemme sinne päin, ovat ajan merkit kerrassaan kummastuttavat. Merkilinen hengellinen liike, joka nyt on havaittavissa juutalaisten keskuudessa etelä-Venäjällä, alkaa saada tuhansia juutalaisia tunnustamaan, että Jeesus Kristus on kauan luvattu Messias ja tunnustamaan kansallisen syntinsä, joka oli siinä, että he hylkäsivät ja ristiinnaulitsivat hänet. Ja tämä ei ole missään suhteessa tulos kristillisestä lähetystyöstä, vaan on kokonaan kotoisin juutalaisesta maaperästä. Liikkeen johtaja on juutalainen, herra Josef Rabinovitsch, entinen kauppias, sittemmin lakimies ja arvossa pidetty mies kansan-

sa keskuudessa. Herra Rabinovitsch ei ollut juutalainen rabbi, eikä hän tai kukaan muukaan liikkeen johtavista miehistä ollut minkään lahkon tai uskontunnustuksen pappeja. Tämän liikkeen johdosta esitämme kirjoituksen lehdestä Harper's Weeckly, ja toisista lehdistä selostuksia, seuraavasti:

”Sen kehitys on ollut sellainen, että varmuudella saattaa selittää, ettei se enää ole ainoastaan koe, jonka pysyväisyys tulevaisuudessa näyttäisi epäilyttävältä. Siinä on ilmennyt ihmeellistä elinvoimaa; sen kasvaminen on ollut vakaa ja raitis, varma luonteeltaan, mutta se on karttanut luonnotonta kiirehtimistä ja vaarallisia äärimmäisyyksiä. Ja kun venäläiset viranomaiset ovat tunnustaneet sen olevan religio licitas (hyväksytty uskonto) on se nyt laillinen ja sillä on lailliset oikeudet. Sen luonne leimaa sen mitä harvinaisemmaksi tapaukseksi yhteiskunnallisten, kansallisten ja uskonnollisten harrastusten monikirjavassa kuvasarjassa, jotka erottavat tsaarin 116 miljoonan alamaisen sydämet ja mielet toisistaan.

”Tämän uuden uskokunnan usko on vielä omituinen siinäkin, ettei ole aikomus solmia minkäänlaista elimellistä yhteyttä minkään nykyisen kristillisyyden muodon kanssa, vaan niin kuin on lausuttu, on tarkoitus sivuuttaa historiallinen opinkehitys apostolien ajasta alkaen, ja ammentaa opetuksensa suoraan Uudesta testamentista, erityisesti välittämättä meidän aikamme oikeauskoisten kirkkojen opinkappaleista. Se väittää olevansa muodostunut samoin kuin juutalaiskristilliset seurakunnat apostolien päivinä.

”Tarmokkaana luonteeltaan ja täynnä kunniantuntoa kansansa omaan kehitykseen ja edistykseen nähden valtiollisessa, yhteiskunnallisessa ja siveellisessä suhteessa tuli herra Rabinovitsch vuosikausia sitten tunnetuksi uutтерan uudistuksen ystävänä itämaalaisen juutalaisten keskuudessa.

”Omaten korkeamman kasvatuksen ja suuremman omaisuuden kuin toiset veljistään, alkoi hän tuumia tapoja ja keinoja saavuttaakseen ihanteensa ja tarkoituksensa. Hän teki voitavansa hankkiakseen heille parempia valtiollisia oikeuksia, mutta oli kykenemätön suojelemaan heitä raivoisia vainoja vastaan, jotka nousivat onnettomia israelilaisia vastaan Venäjällä, Romaniassa ja lähellä olevissa maissa. Hän tutustui Länsimaiden edistyneeseen viisaustieteelliseen ajatustapaan toivoen, että sen omistaminen kohottaisi hänen kansansa korkeammalle kannalle ja hankkisi heille siten korkeammat ihanteet ja jalommat pyrkimykset. Mutta hän oppi pian epäilemään sekä keinon vaikutusta että sen sovelluttamisen mahdollisuutta kansaan nähden, jota vuosisatojen vaino ja rutivanhoillisuus oli karaisnut käsitteitä vastaan, jotka erosivat suuresti sen isiltä perityistä käsityskanonoista. Hän koetti vielä voittaa heidän voitonhimonsa, joka, lähinnä heidän muodollisia uskonnonharjoituksiaan, on kaikkea hallitseva ja kaiken alentava tekijä itämaalaisen juutalaisen sielussa. Mutta hänen ponnistuksensa asettaa maanviljelyssiirtoloita heille sekä kotona että pyhässä maassa, osoittautuivat epäonnistuneiksi. Oleskellessaan Palestiinassa kypsyi hänessä Uuden testamentin itsenäisen tutkimisen kautta sen suhteesta vanhaan, se vakaumus, että Israel oli tehnyt kansallisen elämänsä erehdyksen ja tullut uskottomaksi historialliselle tehtävälleen sen kautta, että he hylkäsivät Jeesuksen Kristuksen.

”Tämä vakaumus Kristukseen nähden, että hänessä vanhat ennustukset ja Israelin ihanteet ja tarkoitukset kansana ovat ruumiillistuneet ja täyttyneet, on keskipiste, jonka ympärillä koko liike kiertää. Vaatimattoman nasaretilaisen lausumat perustotuudet tunnustetaan sellaisiksi, jotka yksin tekevät tämän kansan kykeneväksi saavuttamaan

päämääränsä ja täyttämään tarkoituksensa, jota varten se erotettiin valituksi kansaksi. Pidetään siis vakavana keskeytyksenä Israelin säännöllisessä ja historiallisessa kehityksessä sitä, että tämä kansa kansana kahdeksantoista vuosisataa sitten kieltäytyi hyväksymästä näitä ponsia ja perustuksia, joita kaikki kristityt ja nyt myös herra Rabinovitsch ja hänen uskolaisensa pitävät oikeudenmukaisina ja ainoana oikeana tuloksena Israelin koko entisestä historiallisesta kehityksestä. Tämän repeämän parantaminen on Kischineviläisen reformaattorin ihannepäämäärä; se tahtoo sen vuoksi alkaa uudestaan siitä, mistä valittu kansa ensin poikkesi harhatielle kansallisessa kehityksessä. Vuonna 1880 hän julkaisi ohjelman, jossa hän suositteli rabilaisen järjestelmän kokonaista uudistamista. Sitten hän vielä toimi seurassa, jonka tarkoituksena oli maanviljelyksen edistäminen juutalaisten keskuudessa Etelä-Venäjällä; ja vainon päivinä 1882 hän kehotti innokkaasti kansaansa palaamaan Palestiinaan. Juuri tänä aikana tapahtui muutos hänen uskonnollisessa vakaumuksessaan. Se ei ollut tulos kristillisestä lähetystyöstä, eikä hän myöskään ole kääntynyt sanan tavallisessa merkityksessä. Muutos tuli vähitellen, ja vasta pitkällisen punnitsemisen jälkeen kypsyi hänessä ajatus muodostaa kristittyjä seurakuntia juutalaisesta kansallisuudesta. Hänen palaamisensa jälkeen Palestiinasta on hänen vakaumuksensa: 'Pyhän maan avain on veljemme Jeesuksen kädessä.' Sanoissa: 'Jeesus meidän veljemme' on hänen uskonnollisen näkökantansa ydin. Hänen toimintansa on menestynyt, ja monet omistavat hänen oppinsa."

Kun herra Rabinovitsch alkoi ajatella, että hänen pitäisi suoraan ja julkisesti tunnustaa uskonsa Kristukseen, oli hän hämillään lahkojen suuresta luvusta kristittyjen keskuudessa ja epäili yhtyä mihinkään niistä. Hän sanoo: "Niin kuin on mentävä Jordanin yli tullakseen Kanaaniin, niin on Jeesus henkisen omistamisen ja levon tie." Herran ehtoollisesta hän sanoo, etteivät Jeesuksen seuraajat vietä tätä muutoin kuin pääsiäisehtoollisena. He (niin kuin mekin) eivät voi pitää oikeana sen viettämistä muina aikoina. Hän sanoo, ettei Herra Jeesus käskenyt opetuslapsiaan muistamaan hänen ylösnousemistaan, vaan muistelemaan häntä. Ei hän eivätkä hänen uskolaisensa pidä sunnuntaita sapatina, vaan jatkavat juutalaisen sapatin viettoa. Ympärileikkausta noudatetaan vielä, mutta sitä ei pidetä välttämättömänä pelastumiselle.

Kerrotaan erään luterilaisen pastorin ehdottaneen eräälle toimikunnalle Lontoossa, että heidän seuransa käyttäisi hra Rabinovitschia lähetysaarnajana juutalaisten keskuudessa. Toimikunta antoi kieltävän vastauksen, kumminkin ainoastaan sillä perusteella, ettei hän silloin ollut kastettu. Hän on kumminkin sen jälkeen tullut kastetuksi Berliinissä, ei Luterilaiseen kirkkoon, eikä myöskään Anglikaaniseen, vaan aivan yksinkertaisesti Kristuksen kirkkoon. Herra Rabinovitschilla on kirjeitä juutalaisilta Venäjän kaikista osista ja Romaniasta, joissa tehdään kysymyksiä liikkeen suhteen, sen säännöistä ja opeista, aikomuksella yhtyä siihen, tai alkaa uusi aivan samanlainen.

Herra Rabinovitschilla on hyvin lempeä, nöyrä, rakastava henki, ja hän kyyneltyy helposti, kun lausutaan kristillistä myötätuntoa, Hän ei tahdo yhtyä mihinkään lahkoon, vaan haluaa ottaa kristillisyytensä suoraan Uudesta Testamentista ja kasvaa pois vanhoista tavoista ja opeista uusiin, sitä mukaa kun pyhä henki opettaa häntä hänen rukoillen jatkaessaan koko Jumalan sanan tutkimista.

Professori Delitzch Leipzigissa, juutalaislähetysseurain johtaja Saksassa ja Saat auf Hoffnung (Toivon kylvön) lehden toimittaja, julkaisi noin seitsemänkymmentäviisi sivuisen lentokirjusen tuon uuden hengellisen liikkeen kehityksestä, jonka julkaisun tilan suurimmaksi osaksi täyttävät alkuperäiset tätä liikettä koskevat asiakirjat, hebreankielisinä sekä käännettyinä saksaksi. Nämä asiakirjat sisältävät kolmesta väitettä: juutalaisen kansalliskirkon uskontunnustuksen Uudesta testamentista; selityksen uskosta Messiaan, Jeesukseen, Nasaretista, tämän seurakunnan käsityksen mukaan, ja lopuksi Herran ehtoollisen järjestyksen. Liitteenä on lisätty erään opettaja Friedmanin lausunto, Jeesukseen uskoville juutalaisille ja selitys heidän suunnastaan, joka selitys hyväksyttiin Kischi-nevissä heidän pitämässään kokouksessa. Tämä pieni lentokirjanen sisältää kaikki ainekset uuden liikkeen tutkimista varten.

Nämä teesit (väitteet), joita on pidettävä tuon uuden uskon perustuksena, alkavat kertomalla juutalaisten surkuteltavasta tilasta Venäjällä, esittäen juutalaisten omasta puolesta tehtyjen kaikkien parannusponnistusten osoittautuneen turhiksi, ja sanovat vielä:

”Tarvitaan syvä ja sisällinen siveellinen uudistus, henkinen uudestisyntyminen. Meidän on heitettävä syrjään väärä Jumalamme — rakkaus rahaan ja sen paikalle rakennettava sydämiimme koti totuuden rakkaudelle ja pahan pelolle.” Tätä varten on kumminkin johtaja tarpeen. Kuka se on oleva? Israelissa ei ole sellaista tavattavissa. ”Miestä, joka omaa kaikki johtajalle tarpeelliset ominaisuudet — rakkautta Israeliin, elämänsä uhrautuvaisuutta, puhtautta, ihmisluonteen syvää tuntemusta ja vakavuutta paljastaessaan kansansa syntejä ja paheita — olemme huolellisen tutkimuksen jälkeen kansamme kaikista historiallisista kirjoista löytäneet ainoastaan yhdessä mieheessä, Jeesuksessa Nasaretilaisessa. Viisaat israelilaiset hänen aikanaan, eivät saattaneet ymmärtää häntä: mutta me saatamme sanoa varmuudella, että hän, Jeesus, hän yksin on etsinyt veljiensä parasta. Sen tähden on meidän pyhitettävä veljemme Jeesuksen nimeä. ”Meidän on otettava vastaan evankeliumikirjat koteihimme siunauksena ja yhdistettävä ne kaikkiin pyhiin kirjoihin, jotka viisaat miehemme ovat jättäneet meille.”

Huomattavimpia uskonkappaleita heidän järjestämässään sarjassa, on seuraava:

”Jumalan käsittämättömän viisauden päätöksen mukaisesti täytyivät isämme sydämet kovuudella, ja Herra rankaisi heitä raskaan unen hengellä niin, että he vastustivat Jeesusta Kristusta ja tekivät syntiä häntä vastaan nykyiseen päivään asti. Mutta heidän epäuskonsa kautta johtivat he toisia kansoja suurempaan utteruuteen, ja olivat siten avullisina ihmiskunnan sovittamisessa, joka on uskonut Jeesukseen Kristukseen, Daavidin poikaan, kuninkaaseemme, kun he kuuluivat iloisien sanoman rauhaa julistavien sanansaattajien kautta (Jes. 52:7), jotka häpeällisesti olivat tulleet pois ajetuiksi Israelin yhteydestä. Tämän meidän syntiemme johdosta Jumalan Kristusta kohtaan on maailma kuitenkin rikastunut uskonsa kautta Kristukseen ja kansakunnat ovat täydellisinä menneet Jumalan valtakuntaan. [Tässä he eivät ole selvillä. Paavali tarkoittaa Room. 11:25 ”pienen lauman” täyttä lukua kansoista, eikä täysiä kansakuntia, joita väärin nimitetään kristikunnaksi]. Nyt on myös aika meidän täydellisyydellemme tullut, ja me, Aabrahamin siemen, tulemme myös siunatuiksi uskomme kautta Herraan Jeesukseen Kristukseen; ja meidän esi-isiemme, Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin Jumala on armahtava meitä ja istuttava jälleen omaan pyhään juureemme — Jeesukseen — ne oksat, jotka ovat poisrevityt. Ja niin on koko Israel oleva

osallinen iankaikkisesta pelastuksesta, ja Jerusalem, pyhä kaupunkimme, on jälleen rakennettava ja Daavidin istuin asetettava ainaiseksi ja iankaikkisiksi ajoiksi.”

Seuraava on ote eräästä hra Rabinovitschin kirjeestä, päivätty 2. tammik. 1885, eräälle henkilölle Lontoossa:

”Arvoisa kirjeenne ym. ovat vastaanotetut. Sydämeni riemuitsi, kun luin niitä ja huomasin, kuinka suuri ja voimakas sydämenne rakkaus on Herran Jeesuksen Messiaan luonnollisiin veljiin, ja kuinka kallis Israelin kansan pelastus on silmissänne

”Minä heittäydyn maahan Jehovan, meidän Herramme Jeesuksen Jumalan eteen, ja sydämeni pohjasta pulppuavat esille Israelin suloisen laulajan sanat (Ps. 35): ’Häpeään ja pilkkaan joutukoot ne, jotka onnettomuudestani iloitsevat. Iloitkoot ja riemuitkoot, jotka minun oikeuttani suosivat, ja sanokoot aina: Herra olkoon suuresti ylistetty, joka suo palvelijallensa hyvää.’ Aamen.

”Tässä lähetän teille ajatukseni ja lausuntoja Israelin lapsista Etelä-Venäjällä, jotka uskovat Jeesukseen Messiaana. Näistä saatte oppia tuntemaan mistä uskomme Jeesukseen (luonnolliseen veljeemme), Messiaaseen, on saanut alkunsa. Hän on sydämiemme sisimmän halun ja ikävöimisen aiheena. Englantilaiset ystävämme ja veljemme Jeesuksessa, Vapahtajassamme, saattavat yllä mainitun lentokirjasen kautta tulla vakuutetuiksi, että sen jälkeen kun Herra on paljastanut pyhän käsivartensa kaikkien ihmisten nähtäväksi, ja kaikki maan ääret ovat nähneet Jumalamme pelastuksen, on aika nyt tullut, jolloin Israelin keskuudesta on poistettava kaikki saastaiset ihmiset, ja jolloin ne, jotka kantavat hänen pyhiä astioitaan, on puhdistettava.

”Totta on, ettei Jehovan pelastus saata mennä ulos ja tulla maailmaan kiiruusti (Joos. 6:1), eikä se myöskään saata kulkea joutuisasti; mutta nyt, kun Jehova, maailmankaikkeuden etujoukko ja kuningas, on kulkenut Israelin kansan edellä, on Israelin Jumala myös tuleva jälkijoukkona, ulosheitetyn Israelin kokoojana. Minä omistan aikani ja maineeni itsepäisen ja onnettoman kansani hyväksi, todistaakseni heille, kovapäisille, Jumalan voimalla, sitä lupauksen evankeliumia, jonka esi-isämme olivat ottaneet vastaan; nimittäin että Jumala on herättänyt Jeesuksen Nasaretista, Daavidin siemenestä, Israelin pelastajaksi.

”Korkeimman Jumalan rikkauden ja viisauden syvyyden kautta, nousivat isämme, jotka omistivat lupaukset, Jeesusta vastaan, jotta armo tulisi pakanallisten kansojen osaksi, ei minkään lupauksen, vaan Messiaan evankeliumin armon kautta. Nyt, kun täysi luku pakanoita on tullut sisälle, on aika tullut meille Israelin lapsille, palata Israelin Jumalan ja hänen kuninkaansa luo ja olla hänen rakkaita lapsiaan. Meidän on otettava vastaan Jaakob perintömme, joka on rajaton; sillä me olemme oikeat perilliset, Aabrahamin lapsia, Mooseksen oppilaita, Daavidin huoneen palvelijoita iankaikkisesti. Siten tulee meidän täysi lukumme (so. monen israelilaisen tuleminen Kristuksen luo) olemaan meidän rikkautemme ja kansakuntien rikkaus, Jehovan sanan mukaisesti Paavalille, joka oli Israelin esikoinen ja samalla kertaa ensimmäinen palaavien pakanain joukossa.

”Veljieni keskuudessa ja suurissa kokouksissa minä kehotan sydämellisesti: ’Pudista itsesi tomusta, nouse, pane kauniit vaatteet yllesi, sinä kansani. Jessen pojan, Jeesuksen Nasaretilaisen kautta on Jumala tehnyt suuria kanssasi, oi Israel, jotta hän myös saisi aikaan suuria asioita maan kansakuntien keskuudessa, jotka siunattiin meidän isissämme.’

”Minä kiitän suuresti Jumalaa, että näen tuhansia, jotka mielellään kuuntelevat. Monet arvokkaat Israelin lapset odottavat ja ikävöivät Jumalan armon hetkeä. Minä rukoilen teitä veljiemme nimessä Venäjällä, jotka etsivät pelastusta, että Herramme Jeesuksen Kristuksen ystävät, missä ikinä heitä on, eivät vaikenisi, vaan että he neuvoisivat ja puhuisivat rohkeasti, kunnes Immanuel on meidänkin kanssamme, kunnes Jehova osoittaa meille hänen asuntonsa.

”Nämä ovat vähäpätöisiä sanoja, kaukaa kirjoitettuja.”

Josef Rabinovitsch.

Paitsi tätä ihmeellistä heräämistä on Siperiassa ollut samanlainen liike, josta meillä on seuraava kertomus lehdestä The Presbyterian Witness:

”Jäisestä Siperiasta saapuu tieto evankelisesta liikkeestä, joka pääasiallisesti on samanlainen kuin herra Rabinovitschinkin aikaansaama liike. Johtajana on Jakob Scheinmann, Puolan juutalainen, joka kaksikymmentä vuotta sitten itsenäisen ajattelemisen kautta tuli siihen johtopäätökseen, että Jeesus Nasaretista, Daavidin Poika, oli totinen Vapahtaja. Ankarasti talmudia noudattavat juutalaiset saivat hänet siirretyksi Siperiaan, jossa hän työskenteli viisitoista vuotta, melkein huomaamatta herättääkseen maanpakolaistoverissaan uskoa. Jäljelle jääneiden postilähetysten joukosta, joita oli Tomskissa, jossa hän toimi eräässä liikkeessä, oli lentokirjanen Rabinovitschilta, jonka kanssa hän kohta alkoi kirjevaihdon. Hän on ollut toimelias levittäessään käsityksiään lentokirjasten nimeltä, Huutavan ääni korvessa, kautta. Delitzschin hebrealaista Uuden testamentin käännöstä lukevat ja tutkivat Siperian juutalaiset innolla. Sanotaan 36,000 kappaletta käytetyn siten.”

Siten näemme ihmeellisiä merkkejä Jumalan palaavasta suosiosta Israelia kohtaan siinä, että heitä on ajettu pois toisista maista suurten vainojen kautta, että Palestiina on avattu ottamaan heitä vastaan, että heitä on kutsuttu sinne erityisten, kohtalon järjestämien etujen kautta, hyväntahtoisten hankkeiden muodossa heidän tilansa parantamiseksi ja auttamiseksi, sekä myös tässäkin merkillisessä liikkeessä, joka on alkuna Israelin sokeuden poistamiseksi. Ja kuinka selvästi tämä kaikki onkaan Jumalasta! Tässä luonnollisen Israelin ennalleenasettamistyössä, samoin kuin henkistä Israelia kokoavassa suuressa elonkorjuutyössäkin, sivuutetaan nykyään hyljätty nimiseurakunta kokonaan. Molemissa nykyään tapahtuvissa suurissa töissä jätetään nimellisen ”kristikunnan” erilaiset järjestöt kokonaan huomioon ottamatta; ja omana aikanaan ja omalla tavallaan ja uusien, halpojen, arvonimiä vailla olevien aseitten kautta antaa Jumala suuren työnsä kasvaa ja edistyä.

Ja nyt kysymme: Mitä tämä merkitsee? Kuinka tämä merkillinen ja ihmeellinen työ, jonka selvä alkaminen ja nopea edistyminen ovat niin ilmeiset tässä elonkorjuuajassa, tulee päättymään? Apostoli Paavali osoittaa selvästi, että Israelin ennalleen kokoaminen merkitsee koko ihmiskunnalle ennalleen kokoamista eli ennalleenasettamista: ”Mutta jos heidän lankeemuksensa on koitunut maailmalle rikkaudeksi ja heidän vähentymisensä pakanoille rikkaudeksi (niin kuin kävi, kun Jumalan armo kääntyi näiden puoleen), kuinka paljon enemmän onkaan heidän täysilukuinen palajamisensa siksi koituva!” Luonnollisen Israelin hylkäämisen kautta saivat pakanat korkean kutsun suosion, ja ne harvat, jotka panevat arvoa sille ja voittavat esteet, jotka ovat sen saavuttamisen tiellä, tulevat korotettaviksi Kristuksen kanssaperillisiksi. He tulevat muodostamaan Kristuksen, suuren lunastajan ruumiin. Tämä oli luonnollisen Israelin hylkäämisen tarkoitus ja tulee tulokseksi, mutta heidän ennalleen kokoamisensa ja ennalleenasettamisensa lupauksen maahan, osoittaa toista askelta suuressa Jumalan suunnitelmassa; se merkitsee, että kaiken ennalleenasettaminen, ”juutalaisille ensin” mutta lopulta ”kaikille maan kansoille”, on alkamaisillansa. Maan suurta riemuvuotta ollaan perustamaisillaan, ja se alkaa Jumalan järjestyksen mukaisesti ensin juutalaisesta. Siten huomaa, että veljet Rabino-

vitsch, Scheinman ja heidän apulaisensa ovat Jumalan apulaisia valmistaakseen hänen entistä kansaansa ennalleenasettamista varten, aivan niin kuin meidän etunamme on saada olla Herran työtovereita elonkorjuutyössä, joka on yhteydessä evankeliumikauden elonkorjuuajan ja sen valitun henkisen luokan kanssa. Varmasti tulee Israelin täysi palautuminen heidän omaan maahansa ja Jumalan suosioon merkitsemään, että suuri Lunastaja, Pää ja ruumis, jonka kautta ennalleenasettaminen suoritetaan, on korotettu valtaan, että valtakunta on tullut, ja että ennalleenasettamistyö, jonka erikoishedelmänä Israel on, jo on alkanut. Sen tähden, ”jos heidän hylkäämisensä on koitunut maailmalle sovituksi, mitä heidän armoihin ottamisensa on muuta, kuin elämään nousemista kuolleista?” — ennalleenasettaminen, ei ainoastaan eläville vaan myös kuolleille, lupauksen mukaan; eikä ainoastaan Israelille vaan koko ihmiskunnalla, josta Israel oli esikuva, ja josta se on esikoinen. Suosion alkaminen Israelille on ainoastaan pisaroita sen rankkasateen edellä, joka tulee virvoittamaan ei ainoastaan Israelin vaan myös koko ihmiskunnan. Ja vaikka taistelun hyökyaallot vielä nousevat kiivaina Israelia vastaan ja syöksevät heidät vähäksi aikaa vielä suurempaan hätään ja murheeseen, niin tulee Jumala keskellä tätä kaikkea olemaan heidän kanssaan ja on aikanaan auttava heitä ja korottava heidät.

Tämän yhteydessä on seuraava uutinen jokapäiväisistä sanomalehdistä varmasti hyvin kuvaava. Tämän liikkeen lopullista ratkaisua, tulevat seuraamaan syvällä mielenkiinnolla kaikki ne, jotka vaeltavat nykyisen totuuden valossa, ja jotka Jumalan sanasta ymmärtävät sen ajan tulleen, josta Jumala ilmoitti profeetta Jesajan kautta sanoen: ”Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa sydämellisesti Jerusalemlle ja julistakaa sille, että sen sotimisen aika (engl. Raamatun reunamuist: hänen määrätty aikansa) on päättynyt ... että se on saanut kaksinkertaisesti (II osa, 7 luku) Herran kädestä kaikkien syntiensä tähden.” — Jes. 40:1,2

Puheena oleva uutinen kuuluu seuraavasti:

Ehdotettu juutalainen valtakunta

Washington D.C., 5. maaliskuuta 1891.

”William E. Blackstone Chicagosta kävi tänään sihteri Blainen seuraamana Yhdysvaltain presidentin luona ja jätti sinne asiakirjan, joka koski Venäjän juutalaisia.

”Hän selitti asiakirjan olevan tuloksen kokouksesta, jonka kristityt ja juutalaiset äskettäin pitivät Chicagossa, ja kiinnitti erityisesti huomion siihen seikkaan, ettei se sisältänyt mitään vihamielisyyttä Venäjää vastaan, vaan koettaisi rauhallista tietä valmistaa juutalaisille oikeuden hallita heidän entistä omaa kotiaan — Palestiinaa.

”Monien todistusten kautta hän osoitti, että tällä maalla voimakkaan hallituksen alaisena, oli suuria kehityksen mahdollisuuksia, sekä maanviljelykseen että kauppaan nähden, ja sanoi, että jos rautatie, jota nyt rakennetaan Jaffasta Jerusalemiin, pitkitettäisiin Damaskoon, Tadmoriin ja alas Eufraatiin, niin se epäilemättä tulisi kansainväliseksi kulkutieksi.

”Hän sanoi, että turkkilaisen hallituksen köyhyys antaa voimaa esitykselle sen vahingon korvaamiseksi siten, että juutalaiset pääomien omistajat sijoittavat pysyväisesti osan Turkin valtiovelkaa, ja että ainoastaan rauhallisia, diplomaattisia sopimuksia pyydetään, jotta maan ja omaisuuden yksityinen omistusoikeus tarkasti tulisi suojelluksi ja arvossa pidetyksi. Lopuksi hän sanoi, että meille, kun olemme niin ystävällisellä kannalla Venäjän kanssa, ja kun meillä ei ole

mitään ristiriitoja itämaiden kanssa, sopisi erinomaisesti ja olisi toiveikasta, jos meidän hallitus tekisi aloitteen tähän ystävälliseen liikkeeseen, jonka tarkoituksena on valmistaa Israelin harhailville miljoonille pysyväinen koti.

”Presidentti kuunteli tarkasti herra Blackstonin huomautuksia ja lupasi vakavasti harkita asiaa.

Asiakirja

Asiakirja kuuluu seuraavasti:

”Mitä on tehtävä Venäjän juutalaisten hyväksi? On sekä epäviisasta että turhaa koettaa antaa Venäjälle neuvoja sen sisäisten asioiden suhteen. Juutalaiset ovat asuneet muukalaisina sen alueella vuosisatoja, ja se uskoo aivan varmasti, että he ovat taakkana aineellisessa suhteessa ja vahingoksi sen rahvaan menestymiselle, eikä tahdo sallia heidän jäädä sinne. Venäjä on lujasti päättänyt, että heidän on lähdettävä. Siis on näiden Aschkenazimen lähdettävä pois samoin kuin Espanjan Sefardiminkin oli lähdettävä. Mutta mihin menevät nämä kaksi miljoonaa köyhää ihmisraukkaa? Eurooppa on ahdinkoon asti täynnä, eikä sillä ole tilaa enemmälle rahvasasuk- selle. Onko heidän tultava Amerikkaan? Se tulisi suunnattoman kalliiksi ja veisi aikaa vuosikausia.

”Miksei antaa Palestiinaa heille takaisin? Jumalan kansanjaon mukaan on tämä maa heidän kotinsa — luovuttamaton omaisuus, josta heidät ajettiin väkivallalla pois. Heidän hoidossaan se oli ihmeellisen hedelmällinen maa, joka antoi elatusta miljoonille, jotka uutterasti viljelivät sen vuorenrinteitä ja laaksoja. He olivat maanviljelijöitä ja tuotteita valmistava kansa, jolla oli suuri merkitys kauppa-alalla — sivistyksen ja uskonnon keskuksena. Sanotaan myös sademäärän lisääntyneen, ja monet merkit viittaavat siihen, että maa on saavuttamaisillaan entisen viljavuutensa.

”Miksi eivät ne vallat, jotka Berliinin sopimuksen aikana vuonna 1878 antoivat Bulgarian bulgarialaisille ja Serbian serbialaisille, nyt anna Palestiinaa takaisin juutalaisille? Nämä maakun- nat, samoin kuin Romania, Montenegro ja Kreikka, riistettiin turkkilaisilta ja annettiin luonnolli- sille omistajilleen. Eikö Palestiina kuulu yhtä suurella oikeudella juutalaisille?

”Jos he voisivat saada itsenäisen hallituksen, auttaisivat maailman juutalaiset heitä saattamal- la kärsiviä veljiään sinne ja asettamalla heitä entiseen kunniakkaaseen kotipaikkaansa. Yli seitse- mäntoista vuosisataa ovat he kärsivällisesti odottaneet sellaista edullista tilaisuutta. He eivät ole viljelleet maata muualla, koska he ovat luulleet olevansa vieraita ja muukalaisia eri kansojen keskuudessa, ja että he vielä pääsisivät Palestiinaan viljelemään omaa maataan. Mitkä oikeudet tahansa, jotka omistuksen kautta ovat joutuneet Turkin lailliseksi omaisuudeksi, voidaan helposti hyvittää, mahdollisesti silläkin tavoin, että juutalaiset ottavat niskoilleen kohtuullisen osan valtio- velkaa.

”Me uskomme, että nyt on sovelias aika kaikille kansoille ja erityisesti Euroopan kristityille kansoille, osoittaa hyvyyttä Israelille. Miljoona maanpakolaista vetoaa kauheiden kärsimyksiensä kautta liikuttavalla tavalla myötätuntoomme, oikeudentuntoomme ja inhimillisyyteemme. Asetta- kaamme nyt heidät ennalleen maahansa, jonka roomalaiset esi-isämme niin julmalla tavalla ryös- tivät heiltä.

”Tätä tarkoitusta varten pyydämme kunnioittavasti että hänen ylhäisyytensä, Benjamin Harrison, Yhdysvaltain presidentti, ja kunnianarvoisa J. G. Blaine, valtiosihtööri, suvaitsisitte käyttää välitystänne ja vaikutustanne niiden hallitusten luona, joiden päinä ovat heidän keisarilli- set majesteettinsa — Aleksanteri III, Venäjän Tsaari, Viktoria, Ison Britannian Kuningatar ja Intian Keisarinna, Vilhelm II, Saksan Keisari, Frans Joosef, Itävalta-Unkarin keisari, Abdul Hamid II, Turkin Sulttaani, Hänen Kuninkaallinen Majesteettinsa Maria Kristiina, Espanjan hallitseva

kuningatar, Ranskan tasavallan hallituksen luona, ja Belgian, Hollannin, Tanskan, Ruotsin, Portugalin, Romanian, Serbian, Bulgarian ja Kreikan hallitusten luona, saadaksenne aikaan kansainvälisen kokouksen, joka olisi pidettävä lähimmässä tulevaisuudessa ja jossa israelilaisten tilaa ja heidän vaatimuksiaan Palestiinaan nähden, entisenä kotinaan harkittaisiin, jotta heidän vaikeaa tilaansa kaiken oikeuden mukaisesti ja sopivilla tavoilla lievennettäisiin.”

(Etevät miehet kaikilta toimialoilta ja kaikista tunnustuksista Chicagosta, Bostonista, New Yorkista, Philadelfiasta, Baltimoresta ja Washingtonista ovat allekirjoittaneet asiakirjan.)

Angloisraelilainen kysymys

Sen jälkeen kun tämän kirjan ensimmäinen amerikkalainen painos julkaistiin, on esiintynyt arvostelu siitä ja etenkin tästä luvusta englantilaisessa lehdessä — The Banner of Israel (Israelin lippu) — joka on omistettu sille opinsuunnalle, että anglosaksilaiset kansat edustavat Israelin kymmentä kadonnutta sukukuntaa. Seuraava oli v. 1891 joulukuun numerossa, lehdessämme The Watch Tower (Vartio Tornin.) Me julkaisemme sen tässä siinä toivossa, että se herättää mielenkiintoa, koska siinä kosketellaan uusia kohtia:

The Banner of Israel lehden Toimittajalle:

Herra! Kirjoitus, joka äskettäin oli lehdessänne, jossa ”Raamatun Tutkielmien” III osaa, ja erityisesti sen mainitsemaa angloisraelilaista kysymystä juutalaisten Palestiinaan palaamisen yhteydessä tarkasteltiin, on tullut huomioni alaiseksi, ja koska se näyttää vaativan vastausta, kiiruhdan lyhykäisesti vastaamaan siihen.

Kysymys koskee sitä, onko sen jälkeen kun Israelin kymmenen sukukuntaa erottautuivat noista kahdesta sukukunnasta Rehabeamin päivinä, heitä milloinkaan jälleen yhdistetty, joko todellisesti tai näennäisesti. Teidän kirjeenvaihtajanne väittää, ettei mitään yhdistymistä tapahtunut, ja että Israelin nimi siitä ajasta alkaen ja yhä edelleenkin kuului yksinomaan kymmenelle suvulle, eikä noille kahdelle Juudan ja Benjamin suvulle, jotka tunnettiin juutalaisten nimellä. Tämä erehdys näyttää olevan välttämätön hänen opilleen: että nimittäin anglosaksilaiset ovat nämä kymmenen sukukuntaa, ja että heidän kukoistuksensa johtuu siitä seikasta. Me uskomme, että seitsenkymmenvuotisesta autio-naolosta ja erityisesti Baabelin vankeudesta palaamisen jälkeen on Jumala pitänyt Israelin kansaa yhtenä, ja että se käsitti jokaisesta suvusta kaikki ne, jotka panivat arvoa Jumalan lupauksille ja palasivat Palestiinaan, kun Kyyros julisti käskynsä, jossa hän suostui heidän lähtöönsä. Me uskomme, että kaikki ne, jotka eivät palanneet, eivät olleet Israelin yhdyskuntaa, eivät olleet oikeita israelilaisia, vaan että heidät sen jälkeen laskettiin pakanoiksi. Me vakuutamme myös, että nämä ”kadonneet”, jotka eivät olleet oikeita israelilaisia, tulevat tunnetuiksi ja siunatuiksi Uuden Liiton aikana tulevana tuhatvuotiskautena eikä evankeliumikautena. Muutamia kohtiin nähden, näyttää olevan pienempi väärinkäsitys kannastamme. Me emme kiellä, että kymmenen sukua erottautui noista kahdesta suvusta, emmekä myöskään, että nuo kymmenen, jotka edustivat enemmistöä, sellaisina säilyttivät alkuperäisen, kaikille yhteisen nimen (Israel), emmekä myöskään, että nuo kaksi sukua olivat Juudan nimellä tunnetut, emmekä myöskään, että oli olemassa melkoisia syitä eroamiseen, emmekä liioin, että tämä oli sopusoinnussa Jumalan suunnitelman kanssa heidän kuritukseksi, emmekä myöskään, että nuo kymmenen sukua menivät vankeuteen noin seitsemänkymmentä vuotta ennen noita kahta sukua, emmekä, että

Jumalalla on mahdollisesti joitakin siunauksia kymmenen suvun jälkeläisille samoin kuin noiden kahdenkin suvun jälkeläisille ja kaikille maan suvuille ”kaiken ennalleenasettamisaikoina, joista Jumala on ammoisista ajoista asti puhunut pyhään profeettaansa suunkautta.” – Apt. 3:19-21

Mitä me väitämme on, että suuri opettaja oli oikeassa selittäessään, että pelastus on juutalaisista, ja että suuri apostoli oli oikeassa selittäessään Jumalan järjestyksen olevan – ”kirkkaus, ja kunnia ja rauha jokaiselle, joka harjoittaa sitä mikä hyvää on, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle (pakanalle), sillä Jumala ei katso ihmisen muotoon.” (Room. 2:10,11) Me ymmärrämme tämän niin, että Baabelin vankeuden jälkeen nimi juutalainen oli sama kuin israeliläinen ja käsitti kaikki, jotka pysyivät kiinni laissa ja toivoivat aabrahamlaisten lupauksen täyttymistä – laskettuna siihen muutamia noista kymmenestä suvusta niin kuin myös käännyttäviä niistä pakanoista, jotka olivat ympärileikattuja. Sitä paitsi eivät noiden kymmenen suvun kapinankaan aikana kaikki näiden sukujen yksityiset jäsenet liittyneet siihen. Muutamat heistä jäivät uskollisiksi Juudan valtakunnalle ja jäivät asumaan juutalaisten keskuuteen. – 1 Kun. 12:17

Me olemme havainneet ja osoittaneet sen huomattavan seikan, että Herra ja apostolit puhuttelivat ”kahtatoista” sukukuntaa – ”Israelin huoneen” nimellä – ja näin silloinkin, kun he suorastaan puhuttelivat Jerusalemissa asuvaa kansaa, jotka kuten kaikki myöntävät, pääasiallisesti olivat Juudan sukua, mutta osaksi myös kaikista kahdestatoista suvusta. Se tosiasia, että Herramme ja apostolit siten puhuttelivat kahtatoista sukukuntaa yhtenä kansana ja sovelluttivat heihin ennustuksia sellaisena, näyttää meistä olevan riittävä syy tehdäksemme samalla tavalla.

Niiden raamatunpaikkojen esittäminen, jotka koskettelevat tämän asian eri puolia, vaatisi kovin paljon tilaa, mutta se, joka tahtoo ottaa esille Youngin konkordansin ja aukaista sivun 528 ja merkitä ne eri paikat, joissa sana Israel esiintyy Uudessa testamentissa, on huomaava runsaasti vahvistavia todistuksia siitä, ettei Herra eivätkä apostolit pitäneet Israelin huonetta enää noina ”kymmenenä sukuna” ainoastaan, vaan, niin kuin lausutaan, ”koko Israelina”. Huomaa erityisesti seuraavat tekstit: Matt. 8:10; 10:6; 15:24,31; 27:9,42; Mark. 12:29; 15:32; Luuk. 1:54,68 ja erityisesti jae 80; samoin 2:25,32,34; 24:21; huomaa myös tarkasti Joh. 1:31,50; 3:10; 12:13; sekä Apt. 2:22,36; 3:12; 4:10,27; 5:21,30,31,35; 13:16,24; 21:28; Room. 9:6,31; 10:19; 11:25,26; 1 Kor. 10:18; Gal. 6:16; Ef. 2:12; Fil. 3:5; Hebr. 8:8

”Pelastus on juutalaisista”, eli niistä israelilaisista, jotka pitävät liiton siinä suhteessa: 1) että Herramme Jeesus, Vapahtaja, oli tätä sukua, 2) että jäännös näistä juutalaisista (apostolit ja useimmat varhaisesta seurakunnasta), Israelin jäännökseksi nimitetyt (Room. 9:27; 11:1,5,7), tulivat sovituksen palvelijoiksi kantamaan sanomaa pakanoille, ja 3) että Herra on määrännyt, että luonnollinen Israel, sokeudestaan parantuneena, on tulevaisuuden ennalleenasettamistyössä oleva ase, jonka kautta pelastuksen virrat, jotka pulppuavat kirkastetusta henkisestä Israelista, tulevat vuotamaan kaikille maan kansoille, niin kuin on kirjoitettu: ”Siionista (evankeliumiajan seurakunnasta eli kirkastetusta henkisestä Israelista) on laki lähtevä ja Herran sana Jerusalemissa (ennalleenasetetusta luonnollisesta Israelista).” – Jes. 2:3

Mutta kaikissa tapauksissa ovat nuo kymmenen sukukuntaa jätetyt pois tästä ja kaikista sellaisista lupauksista, sillä ei Siion tai Jerusalem (ei esikuvallinen eikä todellinen) kuulunut heille. Saadakseen ollenkaan osaa Aabrahamin kanssa tehdystä liitosta, on heidän joko yhdyttävä henkiseen Israeliin, jonka päänä on Jalopeura Juudan suvusta, taikka sitten heidän on liityttävä kirjaimelliseen Juudaan Jerusalemissa jakaakseen hänen kanssaan osan tulevina ennalleenasettamisaikoina, sillä ”Herra on ensin vapauttava Juudan majat.” — Sak. 12:7

Teidän kirjeenvaihtajanne todistukset näyttävät olevan kootut seuraaviin sanoihin, jotka me esitämme lehdestänne. Hän sanoo:

”Mitä siihen tulee, ettei Israel palannut, näyttää vertaus Jer. 29:1,4,10; Esra 1:1 kanssa, että Kyyroksen käsky oli ennustuksen täyttyminen, joka nimenomaan tarkoitti juutalaisia; ja Hes. 4:3-8 käy selville, että Israelin vankeusajan tuli kestää paljon kauemmin kuin Juudan. Ei ole minkäänlaisia todistuksia siitä, että Kyyroksen käsky tarkoitti kymmentä sukukuntaa.”

Meidän täytyy väittää tätä esitystä vastaan ja pyytää lukijoitamme huolellisemmin tutkimaan viitatuut raamatunpaikat. Jer. 29:1-10 neuvoo kansaa, etteivät asettuisi asumaan tyytyväisenä rauhaan ikään kuin eivät koskaan voisi odottaa saavansa palata Jerusalemiin, vaan että koettaisivat kotiutua ja järjestää olonsa mahdollisimman hyvin Baabelissa, koska ei mitään pelastusta tulisi seitsemääkymmeneen vuoteen — joka oli paljoa pitempi vankeusaika, kuin mitä he koskaan ennen olivat kokeneet.

Esra 1:1 ei rajoita ainoastaan Juudaan ja Benjaminiin, oikeutta eli vapautta palata. Päinvastoin selittää jae 3, että Kyyros ulotti julistuksen kaikille ”kuka ikänensä teidän seassanne on kaikesta hänen kansastansa”, ja jae 4 tekee julistuksen maailmanlaajuiseksi niin kuin Kyyroksen valta oli, sanain ”missä hyvänsä ovatkin (engl. Raamatun käänn.)” kautta, ja jae 5 selittää, etteivät ainoastaan Juudan ja Benjaminin päämiehet seuranneet julistusta vaan myös ”papit ja leviitat, kaikki, jotka Jumalan henki kehoitti” — so. kaikki joiden sydämet Simeonin lailla odottivat Israelin lohdutusta. Sellaisten joukossa oli muutamia noista kymmenestä sukukunnastakin, vaikka niitä olikin harvoja. Esimerkiksi, niiden joukossa, jotka Simeonin kanssa odottivat temppelessä Israelin lohdutusta, oli profeetta Hanna, Fanuelin tytär, Asserin sukukuntaa. — Luuk. 2:36

Mitä tulee viittaukseen Hes. 4:3-8, ei anneta mitään huomautusta, milloin mainitut Juudan neljäkymmentä vuotta tai muun Israelin kolmesataayhdeksänkymmentä vuotta täyttyivät. Teidän kirjeenvaihtajanne jättää huomioon ottamatta, että vaikka tämä koettelemus jaetaan kahteen osaan, esitetään se ikään kuin tulevaksi yhden ainoan kansan yli, joka valaistiin saman pääkaupungin, Jerusalemin, kautta, jonka profeetta kuvasi ja joka oli osa hänen kuvaavasta opetuksestaan. Muutamat otaksuvat tässä annetun opetuksen olevan, että Jumalan viha kymmentä sukua kohtaan alkoi kapinan ajoilta, kun he kääntyivät epäjumalaisuuteen, noin 390 vuotta ennen Jerusalemin hävitystä, ja että viha kahta sukukuntaa kohtaan alkoi 40 vuotta ennen hävitystä, jolloin kuningas Manassen aikana nuo kaksi sukua alkoivat palvella epäjumalia, ja että Jumalan viha lakkasi eli lepytettiin sovituksen kautta heidän synneistään, mikä tapahtui Jerusalemin ja maan täydellisen hävityksen kautta. Jos tämä on oikein, palasi hänen suosionsa heidän Baabelissa ollessaan, kaikille niille, jotka kunnioittivat hänen lupauksiaan ja jotka odottivat, että seitsen-

kymmenvuotinen autionaoleminen päättyisi, jotta he saattaisivat palata palvelemaan Jumalaa hänen pyhässä kaupungissaan ja temppelissään.

Me vastaamme siis, ettei ole mitään todistusta siitä, että ne noihin kymmeneen sukukuntaan kuuluvista, jotka olivat halukkaat ja uskolliset, estettiin palaamasta, tai eivät palanneet pyhään maahan sen seitsenkymmenvuotisen autionaolon jälkeen. Päinvastoin esiintyy todistusaineistosta, että heillä oli vapaus palata ja että muutamat heistä käyttivät tilaisuutta hyväkseen.

Esitettyänsä ”Raamatuntutkielmien” III osasta: ”He (kymmenen sukukuntaa) hylkäsivät Israelin liiton ja tulivat epäjumalanpalvelijoiksi, uskottomiksi ja käytännöllisesti pakanoiksi” jatkaa teidän kirjeenvaihtajanne:

”Tämä on aivan oikein: kymmenen sukua luopui ja sai täydellisen eron Mooseksen liitosta. (Jer. 3:8) Mutta hän sivuuttaa helmen, joka on tämän vastakohta – nimittäin, että heidät vihittäisiin jälleen uuteen ja parempaan liittoon. (Jes. 54:4-8; Hoos. 2:7,19; Jer. 31:31-33) Israelilaiset olivat todella käytännöllisesti pakanoita ja lasketaan pakanoiksi tähän päivään asti; mutta tämä pitää yhtä ennustuksen kanssa, sillä Efraimin 'suuri kansa' on Gojim eli nimellisiä pakanoita (1 Moos. 48:19), ja Efraim, Israelin lapset, joita ei taida mitata eikä lukea, ovat Lo Ammin jälkeläisiä, eli nimellisiä pakanoita. – Hoos. 1:9,10”

Me pyydämme olla toista mieltä yllä olevan esityksen suhteen. Herra ei ole uudelleen kihlannut, eikä hän koskaan tule jälleen kihlaamaankaan noita kymmentä sukua. Viitaukset eivät osoita mitään sen tapaista. Hoosea antaa koko joukon vaikeita kuvauksia pahasta kansasta. Hoosea 1:4,6,7 näyttää mainitsevan kymmenen sukua erikseen kahdesta, mutta ei lupaa mitään armahtavuutta enää, vaan sen sijaan sanoo, että nuo kymmenen tulevat poistettaviksi kokonaan ja Juuda armahdetaan. Jakeet 9 ja 10 osoittavat koko Israelin öljyyn luonnollisten oksien hylkäämisen (vähäksi aikaa) ja henkisen Israelin oksastamisen alkuperäiseen juureen eli lupaukseen – niiden pakanoista, joita Herra ei ennen ole tunnustanut kansakseen, jotka olivat olleet vieraita ja muukalaisia ja erotetut Israelin yhteiskunnasta, mutta jotka nyt ovat saatetut lähelle ja tehdyt osallisiksi siitä Kristuksen kautta. Tämän sovellutuksen tästä raamatunpaikasta tekee apostoli Paavali (Room. 9:23-26). Jae 11 selittää, että silloin, heidän hylkäämisensä aikana ja hengellisen Israelin hyväksymisen aikana, yhdistettäisiin Juuda ja Israel jälleen yhden pään alle.

Hoosea 2:1-7 käsittää yhden esitetyistä todistuksista; mutta huolellisinkin etsiminen näistä jakeista ei ilmaise minkäänlaista lupaa Herran puolelta, että hän tulisi kihlaamaan heidät jälleen. Jos lukee jakeeseen 13 asti, huomataan, että on päinvastoin. Sen jälkeen osoittavat jakeet 14-18 näille kapinallisille sitä ”toivon ovea”, jonka tuhatvuotinen hallitus, Aabrahamin todellisen henkisen siemenen (Gal. 3:16,29) alaisena avaa; sillä jae 18 määrää ajan tälle ”toivon ovelle” selittämällä, että hädän ajan jälkeen ei ole enää sotia.

Jakeet 19 ja 20 ovat, jos ne ollenkaan ovat sovellettavissa luonnolliseen siemeneen, sovellettava (viimeksi tätä ennen mainittuun) ”koko Israeliin” – katso luku 1:11 – ja tässä tapauksessa ne eivät voi täytyä, ennen kuin evankeliumikauden lopussa, kun sotia ei enää ole. Mutta hyvällä syyllä saattaa uskoa, että nämä jakeet (19 ja 20) tarkoittavat henkistä luokkaa, joka on valittu sillä aikaa kun luonnollinen Israel on ollut hyljätty. Tätä käsitystä tukee jae 23 sekä 1:10, kun molempiin viitataan Room. 9:23-26 ja ne hyvin käyvät

yhteen toisen apostolin selityksen kanssa: ”Mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta valitut ovat sen saavuttaneet; muut ovat paatuneet.” — Room. 11:7

Mitä Jesajan 54:1-8 tulee, on apostoli heittänyt yli-inhimillisen viisauden valon sen yli ja on sovelluttanut sen henkiseen Siioniin, äitiimme eli liittoomme, jonka vertauskuva Saara on. Aabrahamin luonnollinen siemen oli tullut ajetuksi pois lupauksen perinnöstä, ja totinen siemen, Kristus (jota lisak ja Rebekka esikuvasivat), otettiin lupauksen ainoaksi siemeneksi. — Gal. 4:22,24,26-31

Jeremia 31:29-33 menee asiaan. Se kirjoitettiin aikana, jolloin Israeliksi nimitetyt kymmenen sukukuntaa olivat erossa kahdesta, joita Juudaksi nimitettiin; ja niin muodoin oli välttämätöntä profeetan mainita molemmat, jottei häntä käsitettäisi väärin, ikään kuin hän olisi tarkoittanut ainoastaan kymmentä sukua. Mutta tässä jakeessa 31 yhdistää hän nämä kaksi; ja sen jälkeen kun hän näin on yhdistänyt heidät yhdeksi, käyttää hän samaa nimeä heistä kaikista jakeissa 33 ja 36; ja tämän vahvistavat jakeet 38-40, jotka kertovat paikoista, jotka ovat kahden sukukunnan alueella, Jerusalemissa ja sen ympäristössä.

Mutta huomatkamme tämän jälkeen, että tämä on ennustus, joka ei vielä ole toteutunut; niin että noilla kymmenellä sukukunnalla ei siis, vaikka voisivatkin selvästi todistaa itsensä niiksi, vielä ole mitään syytä kerskaukseen. Heidän olisi parempi odottaa, kunnes Uusi liitto tehdään heidän kanssaan ja tämän Uuden liiton laki on kirjoitettu heidän sydämiinsä. Silloin he eivät varmastikaan enää kerskaa vanhasta liitostaan vaan uudesta.

Evankeliumikautena ei Uusi liitto ja sen siunattu sydänkirjoitus ja hengen opetus ole kymmenelle sukukunnalle, eikä kahdellekaan; se on ensin vahvistettava välimiehen — pään ja ruumiin, juutalaisista sekä pakanoista — veren (kuoleman) kautta. Luonnollisen siemenen (Ismaelin) täytyy odottaa, kunnes henkinen siemen (lisak) on perinyt kaikki, ja se saa sitten osansa lisakin kautta. Niinä päivinä — jolloin luonnollinen siemen saa osansa — toteutuvat siunatut tuhatvuotiskauden edut, jotka mainitaan jakeissa 29 ja 30.

Rakkaat, tehkäämme kutsumisemme ja valitsemisemme lujaksi uskon kuuliaisuuden kautta ja älkäämme toivoko, että meille tulee henkisiä siunauksia lihallisten sopimusten perusteella, jonka Herran sana selvästi näyttää olevan mahdotonta. Jos anglosaksilaiset kansat ovat kymmenen kadonneen sukukunnan kirjaimellisia jälkeläisiä, on aivan varmasti heidän parhaakseen, että Herra syrjäyttää koko sukulaisuuden ja laskee heidät pakanoiksi, sillä hänen suosionsa otettiin pois luonnolliselta siemeneltä sen jälkeen, kun jäännös oli valittu, ja hän otti edelleen kansan nimelleen pakanoista, jotka eivät ennen olleet hänen kansaansa. Ja niin kuin olemme nähneet, ei hänen suosionsa palaamista ole luvattu, ennen kuin valittu seurakunta on tehty täysilukuiseksi tuhatvuotiskauden aamumarastuksessa.

Mikäli me saatamme ymmärtää Raamatun oppeja, ei niissä ole mitään, joka vastustaisi ajatusta, että Englannissa, Saksassa ja Yhdysvalloissa mahdollisesti on muutamia kymmenen sukukunnan jälkeläisistä, jotka erosivat kahdesta sukukunnasta Rehabeamin päivinä. Kukaan ei kumminkaan saattaisi väittää, joka vaan tuntee sen perinpohjaisen sekoituksen, joka vallitsee erityisesti Yhdysvalloissa, että mikään näistä kansakunnista on puhtaasti israelilaista verta. Emmekä myöskään kiistele kysymyksestä, onko näiden

kansakuntien kukoistukseen korkeammassa määrässä kuin toisten maailman kansojen, syynä heidän sukuperänsä. Kenties se on totta. Varmaa on kumminkin, mitä Herran seurakunnan korkeaan kutsuun tulee, että väliseinä on murrettu, niin ettei yksityisen tai kansan israelilainen syntyperä armoliiton aikana, tuottaisi yksityiselle tai kansalle mitään etua toisten yksityisten tai kansain edellä, jotka ovat toista rotua. Tästä liitosta tuli ”koko Israel”, ”luonnolliset oksat” katkaistuksi, paitsi ”jäännöstä”, joka otti vastaan Kristuksen, ja tällä jäännöksellä ei ollut minkäänlaista etuoikeutta toisiin nähden kansallisuutensa perusteella. Jumala ei ole apostoliensa kautta saarnannut mitään suosionetuja luonnolliselle Israelille henkisen Israelin valitsemisaikana; vaan hän on selittänyt, että kun henkisen Israelin joukko on täydellinen, hänen suosionsa palaa luonnolliselle huoneelle.

Koska uskomme, että henkinen Israel on melkein täysilukuinen, niin me sen tähden odotamme siunauksia luonnollisille israelilaisille, ja heidän sokeutensa poistamista, koska näemme, että he tulevat olemaan ensimmäiset ennalleenasettamisluokasta, jotka siunataan henkisen Israelin kautta, ”jotta hekin nyt saisivat laupeuden sen armahtavaisuuden kautta, joka on tullut teidän osaksenne. (Room. 11:31) Sen jälkeen, kun he näin ovat saaneet laupeuden täydellisen ja kirkastetun Kristuksen seurakunnan kautta, tullaan heitä todella käyttämään Herran aseina siunaamaan kaikkia maan kansoja, ja siten tulevat aabrahamlaiset lupaukset täyttymään molempiin siemeniin nähden – sekä luonnolliseen että henkiseen – ”jotta lupaus pysyisi lujana kaikelle siemenelle, ei ainoastaan sille, joka lainalla on, vaan myös Aabrahamin uskoa olevalle.” – Room. 4:16

Kunnioituksella

Raamatuntutkielmien tekijä

Niiden, jotka väittävät, että ”nimi Israel tarkoittaa ainoastaan kymmentä kadonnutta sukukuntaa”, ja että ”Juuda on ainoa oikea nimi, jota voidaan käyttää niistä, jotka palasivat Palestiinaan Baabelin vankeuden jälkeen”, pitäisi lakata väittämästä sitä siksi, kunnes voivat vastata seuraaviin yksinkertaisiin asioihin. Herramme selitti: ”Minua ei ole lähetetty muiden kuin Israelin huoneen kadonneiden lammasten tykö.” (Matt. 15:24; 10:6) Hän ei virkannut sanaakaan Juudan huoneesta – ja kumminkin hän saarnasi yksinomaan Palestiinassa, joka ei ollenkaan, angloisraelilaisten mukaan, ollut Israelin huone, vaan Juudan huone. Vielä teki Pietarikin, saman opin mukaan, suuren erehdyksen, puhuesaan helluntaina, kun hän pyhän hengen välittömän ylen runsaan keskeyttämisen kautta selitti: ”Varmasti tietäköön siis koko Israelin huone, että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka TE ristiinnaulitsitte.” (Apt. 2:36) Angloisraelilaiset sanovat meille, ettei Israelin huone, vaan Juudan huone, oli syyppää Kristuksen ristiinnaulitsemiseen. Katsokoon kuka tahansa Herran ja hänen apostoliensa erehtyneen, ja angloisraelilaisten väitteiden olevan oikeita, niin me ainakin annamme Jumalan olla totisen – meillä on se käsitys, mikä on sopusoinnussa Herramme ja Pietarin sanojen kanssa ja kaiken sen kanssa, mitä Uusi testamentti ja järki opettaa.

Mooseksen (5 Moos. 28:15,46,49,63-67) mainitsemat kiroukset, jotka kohtasivat Israelia, (kahtatoista sukukuntaa), jos he olisivat uskottomia Herralle, näyttävät aivan kirjaimellisesti täyttyneen israelilaisiin nähden Herran aikana (etupäässä noihin kahteen

sukuun, Juudaan ja Benjaminiin nähden, käsittäen kumminkin samalla edustajia noista kymmenestäkin suvusta), joista Herra selitti, että kaikki, mikä on kirjoitettu laissa ja profeetoissa, tulee täyttymään, ja josta apostoli Paavali selitti, että nämä ennustukset täyttyvät viimeiseen määräänsä asti. — 1 Tess. 2:15,16

Mutta jos Englannin kansa on osa tässä mainitusta Israelista, eivät jakeet 64 ja 65 näytä toteutuneen.